
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa

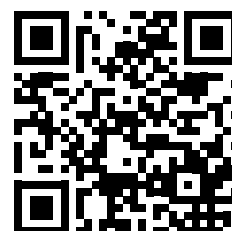
3	Uvodnik
5	Iz provincialata
6	Iz našega Reda
7	Obvestila
10	Iz naših samostanov
24	Iz naših misijonov
27	Odmevi
33	In naj molijo za rajne
34	Statistika verske prakse

Sporočila - glasilo slovenskih minoritov
leto XLVI

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: mag. p. Tomaž Majcen
Odgovarja: p. Milan Kos, prov. minister

Ovitek: Julija Zornik
Tisk: Tiskarna Povše

UVODNIK

Dragi bratje in sestre v sv. Frančišku!

Sv. Frančišek je v desetem Opominu zapisal: *»Mnogo jih je, ki tedaj, ko grešijo ali doživljajo krivico, mnogokrat zaradi tega dolžijo nasprotnika ali bližnjega. Pa ni tako: kajti vsakdo ima sam sebi na voljo sovražnika, namreč svoje telo, s katerim greši. Zato blagor tistemu služabniku (Mt 24,46), ki takšnega sovražnika, ki mu je dan, nenehno drži ujetega v svoji oblasti in se ga previdno varuje. Dokler bo namreč tako ravnal, mu noben drug sovražnik, naj bo viden ali neviden, ne bo mogel škodovati.*

Iztekajoči postni čas nam je bil dan na voljo, da smo lahko premislili, katere nevarnosti nas spremljajo? Kje se skriva naš največji sovražnik? Kakšno je bilo soočanje z njim?

Zaustaviti se želim ob dveh besedilih, ki sta me v letošnjem postnem času posebej spremljali: Jezusove skušnjave v puščavi in Frančiškovo bivanje na La Verni.

Hudobni duh se je s skušnjavami lotil Jezusa. Njegove skušnjave so tudi naše skušnjave. In njegovi odgovori bi morali biti tudi naši odgovori.

Prva skušnjava, ki se nam ponuja, je kruh. Kruh in druga hrana, ki jo uživamo, seveda ni strupena. V resnici gre za naše želje po telesnem ugodju in užitkih vseh vrst. Tudi to ni še nič slabega, če ne pretiravamo in če pri tem ne grešimo. Prav rado pa se zgodi, da nas skrb za te dobrine preveč zaposluje in tudi zaslužuje. Če postane najbolj važno, kaj si bomo še privoščili, potem izgubimo smisel za druge vrednote in pozabljamo tudi na brata – sočloveka in na Boga. Tako nam tisti kruh, ki naj bi ga Jezus na lahek način naredil iz kamnov, predstavlja vse stvari, od katerih si sodobni človek obeta srečo in lagodno življenje. Zdravilo, staro in preizkušeno, pa je post – to je prostovoljna odpoved in premagovanje.

Drugi skušnjava, ki vedno vabi in omamlja ljudi, je oblast. Hudobni duh je Jezusu obljubljal vsa kraljestva sveta. Mi sicer nismo tako zahtevni – je pa vseeno prijetno, če lahko komu ukazujemo in nas mora ubogati. V vsakem od nas je kar dovolj želje po vladanju – če že ne širšemu krogu, pa vsaj

v samostanu, v družini ali v skupini prijateljev ali sodelavcev. In da bi nam to uspelo, smo pripravljeni tudi pred čim poklekniti. V želji, da bi se drugi klanjali nam, se tudi mi klanjamo. Jezus je na to skušnjava odgovoril, da je treba moliti Boga in služiti samo njemu. Ravno molitev je zdravilo zoper povečevanje moči in oblasti. Kdor moli, bo spoznal resnico o sebi, imel bo zdrav odnos do drugih ljudi in Boga bo znal postaviti v središče svojega življenja. In ne bo imel nobenega razloga, da bi se postavljaj nad druge in jim gospodoval.

Tretji skušnjava je čast in slava, ki si jo ljudje (tudi redovniki) tako želimo. Za priznanje in uspeh smo pripravljeni storiti marsikaj – tudi greh, če je treba. Jezus bi lahko brez truda postal slaven, če bi skočil z vrha jeruzalemskega templja. Če bi to preživel, bi ga vsi poznali in častili. Ne bi ga na rokah nosili samo angeli, kot se mu je prilizoval skušnjavec, ampak tudi ljudje. Jezus seveda ni nasedel, čeprav bi lahko poenostavil svoje delovanje – vsi bi mu verjeli, da je Božji sin. V nas pa je ta skušnjava kar močna, sicer se ne bi toliko gnali za pohvalami in si prizadevali biti v središču pozornosti. Zdravilo zoper to so lahko tudi dobra dela. Z njimi vsaj malo pozabimo nase in obrnemo svojo pozornost na druge. Ko pomagamo bližnjemu in se tako sklonimo k njemu, premagujemo tudi svoj napuh in vzvišenost. Iskreno ukvarjanje s potrebami drugih ljudi nas odvrča od miselnosti, da smo mi sami, po svoji zaslugi, vredni nekaj več.

Frančiškovo bivanje na gori La Verni. Nekega dne je Gospoda prosil takole: *Najprej te prosim, da bi do dna občutil v svoji duši in na svojem telesu tisto bolečino, ki si jo ti, o mili Jezus, prestal v svojem bridkem trpljenju. In potem te prosim, da bi se moje srce, kolikor je le mogoče, napojilo s tisto brezmejno ljubeznijo, ki je razvnela tebe, Sina Božjega, in te prisilila, da si tako vdano trpel za nas grešnike.* Ko je tako molil, mu je Bog povedal, da ga bo uslišal in mu podelil te občutke, kolikor jih le more sprejeti človek vase. In ko je Frančišek to zaznal, je začel

prav pobožno premišljevati Kristusovo trpljenje. Tako močno je gorel v njem ogenj pobožnosti, da se je iz ljubezni in sočutja popolnoma strnil z Jezusom. In ko je bil ves v molitvi, je seraf iz neba v Frančiškovo telo vtisnil znake Kristusovega trpljenja ... Frančišek odhaja v dolino zaznamovan s Kristusovimi ranami.

Kakšna je bila naša puščava ali La Verna v preteklih štiridesetih dneh? Smo se resnično borili z hudobnim duhom? Smo dali priložnost Kristusu, da nas je zaznamoval? Samo pozitivni odgovor nas lahko osrečuje in nam zagotavlja, da bo naše oznanjevanje Gospodovega vstajenja nagovarjajoče. Povabimo vstalega Jezusa k sebi v letošnjem velikonočnem času. Dovolimo mu, da nam pokaže, da je naša prihodnost lahko tako veličastna kakor njegova. Dovolimo mu, da nam bo pomagal obvladovati vse izzive, na katere bomo naleteli v življenju. Verujmo, da nas spremlja na vsakem koraku, tako kot je spremljal učenca na poti v Emavs. Veliko noč zaznamuje upanje. Njeno sporočilo je, da

Jezus ni le umrl na križu in se nato vrnil v nebesa. Premagal je greh in se nato najprej vrnil k nam. Ko se je prikazal Petru, Mariji Magdaleni, učencema na poti v Emavs in drugim, nam je dokazal, da je še vedno vpet v naše življenje. Pokazal nam je, da ima veliko upanja za našo prihodnost. Tudi mi bi ga morali imeti, posebej v teh velikonočnih dneh. Prosimo zanj, v vsakodnevni molitvah.

V teh velikonočnih dneh, ki so pred nami, vabim vse bralce naših Sporočil, da nas, brate minorite slovenske minoritske province, podpirate z molitvijo pri obhajanju rednega provincialnega kapitlja in izvolitvi novega provincialnega vodstva. Hkrati se vsem iskreno zahvaljujem za molitveno podporo in sodelovanje v teh dvanajstih letih, ko sem bil v službi bratom.

Kristus je vstal – veselimo se!

p. Milan Kos
prov. minister

IZ PROVINCIALATA

XXXVIII. seja provincialnega defnitorija

V provincialatu slovenske minoritske province je bila 14. februarja 2018 XXXVIII. seja provincialnega defnitorija.

1. Zapisnik zadnje seje je bil potrjen.
2. Mašniško posvečenje letošnjega novomašnika p. Vladimirja Rufina Predikaka bo 25. junija 2018 ob 10. uri v stolnici mariborske nadškofije.
3. P. Igor Salmič končuje službo vzgojitelja in profesorja v Seraficumu in bo 20. februarja 2018 postal član minoritskega samostana sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani.
4. V pripravi na XV. redni prov. kapitelj je bila sprejeta odločitev o seznamu poročil, ki jih bodo odgovorni bratje za posamezne službe ali dolžnosti podali na provincialnem kapitlju. Bratje morajo pripraviti poročila do 21. marca 2018 in jih oddati na provincialat. Nato bodo posredovana vsem bratom.
5. Bratje, ki bi želeli podati pisne predloge na redni prov. kapitelj, lahko to storijo do 15. aprila 2018.
6. Dan permanentne vzgoje bo potekal 21. marca 2018 v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptujju. Gost bo g. Aleš Čerin, ki bo spregovoril o uboštvu in majhnosti.
7. V domu duhovnih vaj v Olimju bodo potekale duhovne vaje od 25. februarja do 2. marca 2018, vodil jih bo p. Marjan Vogrin.
8. Razno: bratje hrvaške province nas vabijo na srečanje ob izvolitvi provinciala, in sicer 21. marca 2018 v Zagreb.

XXXIX. seja provincialnega defnitorija

V provincialatu slovenske minoritske province je bila 21. marca 2018 XXXIX. seja provincialnega defnitorija.

1. Zapisnik zadnje seje je bil potrjen.
2. Izbrani so delegati za redni prov. kapitelj. To pomeni, da so sedaj znani vsi udeleženci rednega prov. kapitlja. Predlagani so bratje za posamezne službe na prov. kapitlju. Vsi bratje se zberejo 25. aprila 2018, ko bodo volitve novega prov. ministra. Sledijo vabila članom kapitlja in objava celotnega programa.
3. Prov. defnitorij je odobril finančno pomoč minoritskemu samostanu sv. Frančiška v Piranu za dokončanje obnove zakristije.
4. Prov. minister p. Milan Kos, magister p. Danilo Holc, br. Klemen Slapšak in br. Andraž Čebular se bodo od 3. do 7. aprila v Schwarzenbergu – Nemčiji – udeležili vsakoletnega srečanja poncev CEF-a.

p. Matei Sentes
tajnik province

IZ NAŠEGA REDA

MINISTER GENERALIS
ORDINIS FRATRUM MINORUM CONVENTUALIUM

Štev. 19/18
FRA MILAN KOS
provincialni minister Slovenske minoritske province

Predragi brat,

ker se je približal čas volitev provincialnega ministra in drugih predstojnikov ter služb Province sv. Jožefa v Sloveniji, sklicujem redni provincialni kapitelj za 22. april 2018 in naslednje dni, na kraju, ki ga bo določil provincialni definatorij.

Poskrbi, da boš o vsem obvestil posamezne brate, ki morajo biti navzoči pri kapiteljskem delu, naj se zberejo na določenem kraju v predpisanih dneh, razen če bi bili iz težkega razloga onemogočeni; predhodno naj o tem obvestijo predsednika kapitlja.

a) Zastopniki na rednem provincialnem kapitelju, v skladu s Konstitucijami našega Reda št. 183 par. 2 so:

po službi: generalni minister ali njegov zastopnik, provincialni minister, provincialni definatorji; po izvolitvi: zastopniki izbrani v skladu z Generalnimi statuti.

b) Provincialni minister naj poskrbi, da vsi bratje čim prej pristopijo k volitvam zastopnikov po izbrani shemi, katere so se dolžni do potankosti držati.

c) Kapiteljske seje naj potekajo v skladu z določbami Konstitucij in Direktorija za obhajanje Provincialnega kapitlja. Vse ostalo je skrb predsednika kapitlja, ki ima tudi pravico s svojo avtoriteto razjasniti dvome, ki bi se pojavili pri razlagi kapiteljskih postopkov. Predsedniku kapitlja naj se v dveh izvodih izstavijo vsa poročila; en izvod za arhiv reda in en izvod za arhiv province.

d) Poročilo dela kapitlja (acta capituli), ki ga skrbno zapisuje tajnik kapitlja, naj se v italijanskem prevodu čim prej odpošljejo na generalno tajništvo reda.

Prvi dan kapitlja naj se v vsakem samostanu province daruje sveta maša na čast Svetemu Duhu za Božjo pomoč pri kapiteljskem delu.

Medtem ko prosim Gospoda za uspeh vašega provincialnega kapitlja, iz vsega srca pozdravljam Tebe in vse brate Tvoje province ter kličem nad vas serafski blagoslov.

Rim, sveti apostoli, 8. januar 2018

 Fra Vincenzo MARÇOLI
 Segretario generale

 Fra Marco TASCA
 Ministro generale

Piazza SS. Apostoli, 51 - 00187 ROMA (Italia)

Tel.: +39 06 699 571 - Fax: +39 06 699 57 321 - E-mail: mingen119@ofmconv.net

OBVESTILA

**PREŽIVI BLAGOSLOVLJENE
TRENUTKE V LETU 2018 Ž BRATI
MINORITI**

ROMANJE V ASSISI

Od 15. do 20. julija 2018

Družine in drugi prijatelji sv. Frančiška, poromali bomo v kraje, ki jih je svetnik zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristočnočloveškega ... Skratka, idealna kraj in čas, da prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari. Program bo za odrasle in otroke.

Voditelja: **p. Danilo Holc in p. Damjan Tikvič**

Predvidena cena: - odrasli 160 €

- otroci od 9 do 15 let 120 €

- otroci od 3 do 9 let 90 €

- otroci do 3. leta – brezplačno

Prijave sprejema p. Danilo Holc.

**ROMANJE MLADIH V ASSISI
od 20. do 26. julija 2018**

Obiskali bomo kraje, ki jih je sv. Frančišek zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristočnočloveškega ... Prav tako bomo ob razmišljanjih, branju Božje besede, molitvi, skupnem bogoslužju, pogovorih, smehu in petju ob kitari pod asiškimi zvezdicami izkušali resnično veselje. Skratka, idealna kraj in čas, da v tednu dni prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari.

Voditelji: **p. Danilo Holc, p. Damjan Tikvič,
p. Janez Ferlež, p. Andrej Sotler**

Cena romanja: 150 €

Prijave sprejema p. Danilo Holc.

14. MARIJAFEST

Vabilo

V soboto, 12. maja 2018, ob 17. uri bralce revije Med nami ter vse ljudi dobre volje z veseljem vabimo na starodavno Ptujsko Goro na 14. MARIJAFEST.

Od zadnjega, lanskega Marijafesta na Ptujski Gori, lani, 13. maja, – bil je v znamenju 100. obletnice prikazovanj fatimske Marije – je Marija Zavetnica široko razpela svoj zavetni plašč: septembra nad Španijo, ko je v romarskem središču Torreciudad dobila svoj »drugi dom« med

zbirko številnih Marijinih podob s širnega sveta, 1. marca letos pa še v papeževo hišo. V svoj dom jo je sprejel rimski škof, papež Frančišek – v dar je namreč prejel pomanjšano kopijo reliefa Marije Zavetnice.

Svojevrstni Marijin »podvig« je dodaten razlog, da Marijafest vztrajno nadaljuje svoje poslanstvo – širiti Božjo in Marijino slavo. Glasbeni ustvarjalci in častilci Marije Zavetnice so se že odzvali povabilu in napovedali sodelovanje.

Med nastopajočimi bodo glasbeniki različnih starosti, tudi generacije znotraj družin, ki prek pesmi skrbijo za ohranitev vere »iz roda v rod«.

Z nami bodo:

Skupina Alfa in omega (tudi v slavnem delu)
Antonio Tkalec
Skupina Juventus Corde
Skupina Spes
Dragutin Hrastovič
Skupina BiBend

Veronika Jambrek
Skupina Študijski krožek Lušni
Fra. Miroslav Petrac
Družina Ivančič
OPZ Ptujška Gora

Prisrčno dobrodošli pod Marijin plašč!

p. Martin Gašparič

PRIDI IN POGLEJ

Predzadnji teden meseca avgusta – od 19. do 24. avgusta 2018 – bo romarski dom v Olimju tudi letos odprl vrata fantom, ki bi radi podrobneje spoznali redovno življenje minoritov – manjših bratov sv. Frančiška.

Mnogi fantje in samski možje srednjih let čutite veselje do duhovnega poklica – duhovnika ali redovnega brata, vendar se vam zdi ta življenjska pot pretežka, cilj pa izgleda nedosegljiv. Vendar ni tako. Treba je imeti le nekaj poguma in zaupanja v Božjo pomoč.

To malo lučko, ki gori v vaših srcih, bi radi bratje minoriti spremenili v jasno luč, v kateri boste spoznali, da je življenje z Bogom lepo in srečno.

Z nami boste živeli, delali in molili.

Prijave:

gsm: 031 242 675 (p. Ernest)

e-naslov: ernest.benko@rkcs.si

S KOLESOM OD SAMOSTANA DO SAMOSTANA

od 27. do 30. avgusta 2018

Obiskali bomo nekaj samostanov in Marijine romarske cerkve, ki jih vodimo bratje minoriti. Pot nas bo vodila od Olimja prek Ptujске Gore, Haloz, Ptuja vse do Turnišča v Prekmurju. Seznanjali se bomo z življenjem bratov minoritov, sodelovali pri njihovi skupni molitvi, spoznavali prelepe konce naše čudovite domovine ...

Na poti se nam lahko s kolesom pridružite kjerkoli in nas lahko kadarkoli zapustite. Ob prijavi nas seznanite. Na dan bomo prevozili pribl. 80 km.

Prijave in informacije:

p. Damjan Tikvič

gsm: 031 834 720

e-naslov: damjan.tikvic@rkc.si

XV. REDNI PROVINCIALNI KAPITELJ SLOVENSKE MINORITSKE PROVINCE SV. JOŽEFA BOMO OBHAJALI OD 22. DO 26. APRILA 2018 V MINORITSKEM SAMOSTANU SV. PETRA IN PAVLA NA PTUJU.

Drugi del kapitlja bo od 18. do 20. junija 2018.

DUHOVNE VAJE V OLIMJU – OD 24. DO 28. JUNIJA 2018

Nova knjiga

Kratka zgodovina manjših bratov minoritov od sv. Frančiška do današnjih dni

P. Igor Salmič je v knjigi poskušal na kratko predstaviti zgodovino manjših bratov minoritov od ustanovitve reda do današnjih dni.

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

»Redovnike in redovnice želim opozoriti na nevarnost posvetnosti, ki je hčerka ošabnosti in ker streže le sebi in svojemu ugodju, nas pa vleče stran od križa ter tako uničuje karizme, redovne skupnosti, občestva Cerkve,« je dejal murskosoboški škof Peter Štumpf ob dnevu posvečenega življenja v samostanski kapeli sester klaris v Turnišču.

Morda se v tej zgodbi najdemo tudi mi, posebej v tem času, tik pred provincialnim kapituljem, ko se nas loteva »nezainteresiranost v smislu, saj bom po 1. avgustu bolj zaoral, sedaj pa ne bom vlagal truda, naj to naredijo »ta novi.«

Leto 2018 smo v Kloštru začeli s srečanjem slovenskih minoritov s sorodniki in dobrotniki. Začini smo ga z diakonskim posvečenjem p. Vladimira Rufina. Bolj kot so taki dogodki redki, bolj se jih veselimo. V vojaškem žargonu bi dejal, da je vsako »zanavljanje« več kot dobrodošlo. Naj bo tudi požegnano od zgoraj!

Starih navad se je dobro držati (pa ne vseh), zato smo v nedeljo 7. januarja na kosilo in tombolo povabili skrbne samostanske pomočnice (ki velikokrat poskrbijo tudi za bratstvo celotne province), ki pomagajo v kuhinji, na vrtu, pri urejanju samostana. Skupaj s sobratoma iz Dornave smo pripravili in izvedli tombolo. Bilo je prijetno vzdušje. Pa tudi napeto, saj številka nikakor ni bila izvlečena iz vreče.

Duhovno so se trije bratje poglobljali s pomočjo p. Marjana Vogrina v Olimju na duhovnih vajah. Tudi sam bi moral biti z njimi, a sta v tednu duhovnih vaj bila dva vojaška pogreba (Kamnica in Goriče) ter primopredaja načelnika generalštaba (NGŠSV). Ker sem bil v Sloveniji edini od treh katoliških vojaških kaplanov, se bom na duhovne vaje podal v poletnih mesecih.

V preteklem obdobju smo v samostanu imeli v organizaciji Društva izobražencev sv. Viktorina Ptujskega dva gosta. Novinar Peter Jančič je predstavil svojo knjigo Lažnive novice. Hja, preberite in si ustvarite mnenje – morda pa raje ne, da se ne

boste po nepotrebem dodatno vznemirjali. Saj je tega že preveč v javnih in drugačnih medijih ... Drugi predavatelj pa je bil na slovesnosti ob 25-letnici Viktorinovih večerov p. Branko Cestnik, ki je predaval na temo Kako bi pred 1800 leti lahko krščanstvo prišlo na Ptuj. Slovesnost je obogatil zbor sv. Viktorina, po predavanju pa so »gonilna sila« večerov od vsega začetka p. Tarzicij Kolenko, ga. Božena Čačkovič in g. Peter Pribožič v zahvalo prejeli kip sv. Viktorina (delo akademika Viktorja Gojkoviča). Kot se spodobi, je sledila toooorta. V teh letih se je zvrstilo 261 večerov, 248 gostov, preko 1000 nastopajočih. Tudi 23 adventnih večerov, 25 božičnih koncertov in 27 drugih glasbenih dogodkov. Hvalevredno in zastrašujoče število.

Začetek koledarskega leta je tudi čas občnih zborov raznih društev, ki delujejo v župniji (treh župnijah na Ptuj). Lepo in koristno je, če povabijo tudi samostan, in odgovorno je, da se kdo udeleži: lepo, ker je to znamenje dobrega sodelovanja in pripadnosti skupnosti; koristno, ker srečaš farane (ki so ali pa niso cerkveni) in se lahko marsikaj z njimi do/pogovoriš in jih kot duhovnik/redovnik nagovoriš; odgovorno, saj se na povabilo (če je le mogoče) odzoveš.

Ker smo sorazmerno velika skupnost (9 bratov), nas različnost v mnogih pogledih bogati (utrjuje v potrpežljivosti, deljenju mnenj ...) kot tudi daje možnost usklajevati vihravost mlajših in modrost starejših. Tako lažje razumemo družine, kjer živi skupaj več generacij. Preudarnost »vodstvenega kadra« v skupnosti pa razdeli delo in izzive. Poleg župnijskega dela (3 župnije, dom starejših, bolnišnica in 5 cerkva/lokacij verouka) se kaže vedno večja potreba po pomoči okoliškim župnijam (Laporje, Hajdina, Gorišnica, Trnovska vas, Dolič, Destrnik, Dornava ...). To je gotovo izziv, ki nas čaka v zelo kratkem času in bomo morali nanj odgovoriti – tudi za ceno manjše angažiranosti v domači župniji/samostanski skupnosti in z večjim nagovarjanjem/usposabljanjem laičnih sodelavcev. Hvala Bogu, smo člani samostanske skupnosti pripravljeni pomagati, kolikor kdo zmore.

Vključevanje laikov počasi kaže sadove (izredni delivci obhajila; prostovoljci v domu in bolnišnici; veroučitelji; ministranti; čistilci in krasilci cerkve; mladina; jasličarji ...). Vse to v duhu sodobnih izzivov znotraj Cerkve, posebej v Evropi, kjer število duhovnikov zelo pada, potrebe po delu z malimi skupinami pa naraščajo (tukaj vključujem tudi zagotavljanje duhovne oskrbe za »posebne skupine«: vojska, policija, bolnišnice, domovi za starejše ... – morda je ravno tukaj novi izziv in priložnost obenem). Seveda pa bomo moč za vse to lahko črpali samo v udejanjanju besed, ki jih p. Jože Osvald vztrajno ponavlja: »Skupna molitev; skupna miza; skupna rekreacija.«

Jasličarji v Piranu

Kot redovniki in člani skupnosti se hočemo ogniti uvodnih besed murskosoboškega škofa glede ošabnosti, strežbe zgolj lastnemu ugodju, izogibanju smisla križa ... Zato se v tem svetem postnem času (križev pot po župnijah v organizaciji župnijskih skupin; Ptujski križev pot; spokorna bogoslužja; spovedovanje – tudi celodnevno) neomajno trudimo znebiti neobčutljivosti do bližnjega, jezi, zavisti in svoje srce napolniti z razumevanjem, sočutjem in ljubeznijo, ki je najpomembnejša, kot pravi tudi sv. Pavel. V ljubezni so namreč smisel življenja, svetloba, prihodnost in notranji mir. In Ljubezen te vedno nagradi na poseben, njej lasten način. Tudi znotraj redovne skupnosti. Morda ne ravno tam in tako, kot si pričakoval. Zagotovo pa se ti ne izneveri, če ji ostaneš zvest ... Ostanimo ji zvesti – Ljubezni.

Božične praznike sem praznoval v Libanonu, velikonočne praznike bom praznoval v Latviji.

Molitev za mir v Libanonu

Naj nas praznovanje Božje ljubezni do nas ljudi poveže v eno veliko bratsko družino, da bomo veselje delili z ljudmi, ki smo jim po Božji previdnosti poslani prinašati smisel življenja, svetlobo, prihodnost in notranji mir. Prav tako naj nas velikonočno veselje navda s korajžo in odgovornostjo sodelovati, debatirati in premlevati ter zavestno odločati o prihodnosti Slovenske minoritske province sv. Jožefa na rednem provincialnem kapitlju v mesecu aprilu.

p. Vito Muhič

Filialna hiša sv. Doroteje

Prav vsem lep pozdrav iz vasi naravnega antibiotika. Zdravje poka po šivih. Zjutraj luk za zajtrk, popoldan pa česen in ti nima kaj biti. Poročanje bom začel kar z jaslicami, katere smo letos malo zmanjšali in tudi smreke skrajšali, da nismo preveč po novo napleskani steni delali črt zelenih. Tudi letos se je skupina jasličarjev potrudila, da smo imeli lepe jaslice. Več glav, več idej in je nastalo. Je pa ta ista skupina presenetila farane po polnočki, ko nas je po maši čakalo kuhano vino, čaj in slaniki. Tako so si lahko ljudje zunaj v miru zaželeli lepo praznovanje. Po praznikih pa veselo na delo. Že 27. 12. sva začela z blagoslovi hiš. Udeležila sva se srečanja staršev in sorodnikov na Ptujju. Za tri kralje sva doživela lepo presenečenje, saj je naš župan pripeljal svoje otroke, da so nama lepo zapeli in zaželeli vse dobro. Po vsem tem smo spet začeli z normalnim veroukom in delom s skupinami, ki so bile

še malo na počitnicah. In tako smo vse zamujeno nadoknadili. Udeležila sva se tudi nekaj občnih zborov. Razna društva naju povabijo in radi vidi-jo, da si tam. Br. Robi se je udeležil duhovnih vaj Vere in luči v Kančevcih in prav tako naših, ki so potekale v Olimju. Teh nekaj vrstic bom končal z našim farnim žegnanjem. Dorotejino nedeljo smo letos obhajali 11. marca. Glavni gost je bil p. Anton Borovnjak, ki je ljudi lepo nagovoril, še posebej naše veroukarje, ki jih je, hvala Bogu, kar bilo. Zaključili smo ob skupni mizi in lepem vzdušju s sobrati in dekanijskimi duhovniki. Tudi župan se nam je pridružil že pri maši in potem še na kosilu. Za enkrat bo dovolj. Iz napisanega je razvidno, da se ni kaj posebnega dogajalo, a nekaj se vendarle je. So pa pred nami prazniki in seveda vsa priprava, ki spada zraven. Iz Dornave vam vsem želiva lepe in doživete velikonočne praznike!

br. Robi

Minoritski samostan sv. Franciška

V novo Gospodovo leto 2018 smo vstopili zdravi in tudi veseli, saj se bo v tem letu zgodilo marsikaj. V aprilu bomo obhajali prvi del 15. rednega provincialnega kapitlja. Verjetno bomo doživeli tudi kakšne premike, Bog ve? V okviru našega samostana v Piranu pa bo v mesecu oktobru 2018 praznovanje 700-letnice posvetitve cerkve, v decembru tega leta pa še znanstveni simpozij ob 500-letnici Carpacciove slike. Delamo na tem, da se nam slika

vrne, če ne, pa želimo, da ob tem jubileju pride vsaj na kratek obisk (razstavo).

Življenje v samostanu teče po svojih tirnicah. Kot ste opazili v začetku pisanja, bo letos v Piranu pestro. Lani oktobra smo skupaj z občino Piran razglasili tako imenovano Carpacciovo leto, ki je imelo v teh mesecih kar nekaj odmevnih dogodkov. Bilo je že nekaj predavanj, otvoritev fotografske razstave v križnem hodniku in že tudi nekaj koncertov. Izdali smo posebno zloženko z datumi dogodkov, ki si bodo sledili v tem letu. Pripravljamo 23 dogodkov, ki so že potrjeni, prepričani pa smo, da bo še kakšen dogodek več. Pridobili smo tudi 23 sponzorjev, le redki pa bodo pomagali tudi z denarjem. Gre za to, da bodo v tem letu organizirali kakšno zadevo, ki bo povezana s Carpacciem. To pomeni da bodo organizirali kakšna predavanja, razstave in koncerte.

Če na kratko preletimo dogodke, ki so bili povezani s samostanom od januarja 2018 naprej, naj omenim božično-novoletni koncert v naši samostanski cerkvi, ki je bil na sam praznik Gospodovega razglasenja, 6. januarja 2018 ob 19. uri. Kon-

cert božičnih pesmi je pripravila vokalna skupina Art voicess iz Grosuplja. V soboto, 13. januarja 2018, pa smo v okviru ljubljansko-primorske regije imeli božično-novoletno srečanje dveh samostanov: Pirana in Ljubljane. Najprej smo izbrali svetniške zavetnike za to leto, potem pa je sledilo kosilo in nazadnje bogata tombola. Bilo je izredno lepo srečanje.

Delo v zakristiji se je po sondiranju stropa nadaljevalo od 15. januarja 2018 in končalo v petek, 09. marca 2018. Sondiranje stropa je v lanskem letu opravila gospa Mira Ličen Krmpotič, slikarka in restavratorka iz Pirana in za Zavod pripravila poročilo, po katerem smo potem pristopili k delu. To pri obnovi zakristije v začetku ni bilo predvideno. Po pogovoru s provinco, ki nam pomaga finančno pri tej akciji, smo sklenili, naj se tudi to uredi. Seveda nismo vedeli, kaj vse bo potrebno postoriti. Izvajalec del je bilo podjetje Gnom iz Ljubljane, dela pa je vodil restavrator, g. mag. Klavdij Zalar iz Ajdovščine s sodelavci. Očistili so 45 m² stropa v 41. dnevih in za to porabili 1000 delovnih ur. Med šolskimi počitnicami niso delali. In kaj je na stropu? V sredini je minoritski grb, na vsaki strani grba pa nekakšna figuralka. Ni še znano, kaj naj bi ta poslikava predstavljala. Zraven vodje del je prihajalo na delo še pet strokovnjakov, ki pa niso bili ves čas prisotni. Nekaj teh je bilo pri nas tudi nastanjenih. Zaradi zgodovine naj bodo imenovani: Jernej Jerman, Sebastijan Starec, Primož Fučka, Ištvan David (doma iz Romunije) in Blaž Kodelja. Tudi zidarska in električna dela smo zaupali podjetju Gnom iz Ljubljane. V obnovi pri restavratorju g. Roku Valjavcu, pa sta že nekaj časa dve stari omari iz 16. in 19. stoletja. Novo pohištvo za zakristijo načrtuje arhitekt g. Matija Marinko iz Ljubljane, izdelal pa jo bo mizar g. Marko Košir iz Črnega vrha nad Polhovim Gradcem. Predvideno je bilo, da bodo vsa ta dela končana pred veliko nočjo, pa je zaradi obnove stropa vse to v časovnem zamiku. Blagoslov teh opravljenih obnov bo 10. junija 2018 v sklopu tridnevne priprave na praznik sv. Antona Padovanskega.

V samostanu smo te tri mesece gostili kar nekaj skupin. Bile so zakonske skupine, nekaj pevskih zborov, tudi posameznih družin in enodnevnih organiziranih romanj.

Pred veliko nočjo pomagamo na različnih župnijah. Največ prošenj je za spovedovanje, vodenje obredov v velikem tednu in tudi za nadomeščanje duhovnikov glede maš, ko morajo oditi po nujnih opravilih.

Br. Franc je še vedno glavni pomočnik župniku ob nedeljah in praznikih v piranski stolnici. P. Marjan Vogrin je od 25. februarja do 2. marca 2018 v Olimju vodil duhovne vaje za naše brate. Teh se je udeležil tudi brat Franc Svetličič. Drugi turnus duhovnih vaj, ki jih bo prav tako vodil p. Marjan Vogrin v Olimju, pa bo od 24. do 28. junija 2018.

Voščimo vam lepe in milosti polne velikonočne praznike.

p. Slavko Stermšek, gvardijan

Nagovor apostolskega nuncija v Sloveniji, nadškofa msgr. dr. Juliusza Janusza ob ribolovnem pokalu Frater pri maši 21. februarja 2018 ob sedmi uri zjutraj v minoritski cerkvi sv. Frančiška Asiškega v Piranu.

Dragi pater Vogrin, dragi prijatelji ribiči.

Zahvaljujem se vam za lepo idejo, da ste me povabili k udeležbi na vašem letnem tekmovanju v ribolovu. Čeprav sem bil rojen v hribih na Poljskem, sem velik občudovalec morij in vsega, kar je povezano z morskim življenjem. Poleg tega sem rojen v zodiakalnem znamenju ribe. Podobni praznik sem obhajal v Mozambiku, kjer so me katoliški ribiči z Indije povabili tudi k molitvi z njimi, da jim blagoslovim njihove čolne in da prisostvujem pri ribolovu. Liturgija besednega bogoslužja nas spomni na zgodbo o Jonu, ki ga je Bog poslal v Ninive, čeprav ni hotel iti, potem pa je sledil božjemu glasu, čeprav je žrtvoval veliko pustolovščino. Upajmo, da ne bo danes nihče izmed nas padel v usta kakšni mečarici ali v roke

obalni straži. Jezus je potem, ko je poklical Petra in druge ribiče, da bi bili njegovi apostoli dejal: od sedaj naprej boste ribiči duš.

S tem tradicionalnim tekmovanjem želimo pokazati vsem, ki nas bodo gledali, da mora biti za nas stvarstvo, narava deležna spoštovanja in da moramo z njo ravnati po Stvarnikovem načrtu. Pokazati želimo, da je narava velik božji dar, ki pripada vsemu človeštvu in zato na začetku tekmovanja prosimo Boga, naj bo z nami. Če med človeškimi dogodki ni Boga, ni miru, ni ljubezni, ni upanja za boljše prihodnost tega ljudstva, ki živi v Evropi, ki živi v tem delu Evrope. Celotni post je vabilo k spreobrnjenju, k spremembi mentalitete, k premišljevanju, zakaj je dal božji Sin svoje življenje za nas. Pojdimo torej in živimo to veselo izkušnjo spravljeni z Bogom, spravljeni z ljudmi in pripravljeni se žrtvovati, da bi živeli v harmoniji z naravo in našimi brati. S tem duhom izročitve našega življenja v božje roke, lahko rečemo »Duc in altum« (Odrini na globoko): Pelji nas, Gospod, v globine življenja.

Minoritski samostan sv. Vida

Prav lepo pozdravljeni iz našega samostana sv. Vida. Na kratko vas želim obvestiti o našem delu in dogodkih v našem samostanu in župniji.

Januar je bil bolj terenski, ker smo s polno močjo blagoslavljali hiše in družine po Vidmu, Halozah in Leskovcu. Smo zdržali, tako da smo še vedno polni moči. Hvala Bogu.

Bilo je že kar nekaj pogrebov, vmes še kakšna zlata poroka, nekaj krstov in redna srečanja mnogih skupin, ki pri nas delujejo. Gotovo je bilo eno lepših srečanj druženje Franciškovich (FSR, FO in animatorjev, ki vodijo FO). Zakonski skupini gresta sedaj na duhovne vaje v Piran. So pa skupine lepo sodelovale pri križevem potu ki ga je vsako nedeljo je vodila druga skupina. Ob nedeljah imamo sv. maše in tudi križev pot v pokopališki vežici, ker se naša župnijska cerkev lepo obnavlja. Ob tem nam je sama tudi spregovorila - izpod peresa p.

Tarzicija:

Najprej vam povem, da je v naši cerkvi živahno. Seveda vas, dragi duhovniki in verniki, zelo pogrešam, ker se niti ob nedeljah tukaj ne srečamo. Poto-laži me to, da se drugje srečate z Jezusom in to v topli vežici, blizu vaših rajnih, s katerimi sem bila tudi nekoč povezana. V cerkvi pa sedaj gostim prijazne delavce Tolič d.o.o. Zelo se trudijo, čeprav je tako ostra zima kot je že desetletja ni bilo, da bi polepšali mojo podobo. Zelo se trudijo, hvala jim.

V skrivnem osrčju oltarja so našli zapis, kjer je zapisano, da so leta 1975 prebelili cerkev v celoti, pozneje 1988 pa spodnji del brez stropa. Zapisano je tudi, da je že takrat župnik p. Jozafat naredil ogrevanje, ki ga ni bilo še v nobeni cerkvi. Vendar se zaradi cene elektrike niso dolgo greli.

Dogodek leta. Povedati vam želim veliko skrivnost. Pridni in vestni pleskarji so bili dovolj nežni, da niso uničili tega, kar skrivam že stoletja. Z nežno roko gospe Irene Čuk so odkrite freske. Časovno še niso opredeljene. Najbolj me veseli, da so na slavaloku odkrili fresko mojega zavetnika mladostnega sv. Vida, mučenca. Na desni strani ladje sta verjetno sv. Avguštin in sv. Hijeronim, na levi strani ladje pa sv. Ambrož in sv. Gregor, papež. Povedati vam moram, da se je s tem odkritjem moja vrednost in zgodovinska pomembnost silno povečala.

Hvala vsem, ki ste se že odločili za svoj dar, tudi vsem botrom hvala. Saj sami vidite, da se je že veliko naredilo.

Upam, da vas bom do velike noči lahko sprejela v svoj objem, četudi še vse freske ne bodo gotove. Res je, da v tem postnem času doživljam svoj težki križev

pot, samo da se bomo vsi skupaj veselili velikonočne-ga jutra.

vas pozdravlja vaša cerkev

IZ ŽUPNIJSKE KRONIKE sv. Vida

Barvna okna v obeh kapelah so bila lani stara 100 let. » Jeseni, meseca sept. so se vzdala v obeh stranski kapelah barvna okna. V vsaki kapeli trojna, iz delavnice Holler v Gradcu za 885 K. Eno okno je plačala Marijina družba, eno Matija in Gera Selinšek, kmeta iz Lancove vasi, pa Ernest in Marija Majhenič iz Pobrežja 154, drugo so darovali farani«.

Glavni oltar »/i/stega leta, 25. nov. se je blagoslovil nastavek novega oltarja sv. Vida, delo Ivana Sojča, kiparja iz Maribora. Zbrali so 2700 K.«

Ostala okna v cerkveni ladji in prezbitteriju so starejšega datuma. V prezbitteriju je potrebno manjše popravilo. Dokler so odri, pa okna kličejo pridne roke, da bi okna dobro očistile.«

Tako p. Tazcij v imenu cerkve sv. Vida.

Zraven tega se dogajajo še druge lepe stvari. Med drugim veliko snega, ki ga je bilo treba vedno znova metati, da smo naredili poti.

P. Jože se trudi v Leskovcu in sliši se o zadovoljstvu ljudi. Zraven tega se načrtuje tudi polepšanje zunanosti podružnične cerkve sv. Družine na Selih. Do drugega dela kapitlja bo vse urejeno.

Sam se posebej trudim, da bi zbudil mlade, in se zraven srečanj za animatorje v pripravi na oratorij spomnim kakšne stvari, ki bi bila zanimiva. Najlažje to naredim prek petja. Z dvema mladima sem bil na Klarinem dnevu v Nazarjah, v soboto smo imeli oratorijski dan z lepim številom mladih in otrok, malo sem imel predavanja po raznih župnijah (Ljutomer, Novo mesto, Mozirje, Ptuj, Sv. Jurij ob Ščavnici).

V imenu našega samostana sv. Vida vam želim oblitilo Božjega blagoslova pri vašem delu, bratje. Po veliki noči, ko bo naša cerkev že v večini obnovljena, pa povabljeni, da si ogledate to videmsko lepoto.

p. Janez Ferlež

Minoritski samostan Svete Trojice

Ni dolgo od tega, ko smo prebirali predbožična poročila iz različnih krajev naše Jožefine. Sedaj pa je napačil čas, da se oglasimo pred velikonočnimi prazniki, ki bodo kmalu dodatno zaposlili pastoralne delavce. Mislim, da ni potrebno opisovati teh dodatnih zaposlitev.

Božični čas, z vsemi lepimi trenutki, je minil zelo hitro. Kakor vsako leto, smo se po teh praznikih mi trije mušketirji podali na teren k našim župljanom na njihove domove. Imeli pa smo letos izredno srečo, ker ni bilo snega in smo se v večini primerov pripeljali do hiš. V večini primerov smo bili kar prijazno sprejeti in domači so – kateri so pač bili doma – lepo sodelovali. Moram pa poudariti, da je tudi podeželje zelo razkristjanjeno in po mojem mnenju, se samo enkrat na leto v družini moli, ko pride duhovnik na obisk ob blagoslovu družine. Tako lahko trdim, da je blagoslov družine neke vrste mali misijon. Že zaradi tega se splača te vrste pastorala. Pri nas obiščemo vse družine – v kolikor so doma – redki pa so takšni, ki bi po telefonu prosili za obisk. Že zaradi tega se splača ta napor, vsaj za mene, ki spadam že med bolj znučane in obrobne mešnike. Samo enkrat me je zajelo snežno neurje, tako da sem komaj videl ozko cesto in počasi prilezel na varno v dolino.

Našega p. Damjana je naprosil g. Janko Babič, da mu je šel za nekaj dni pomagat k Andražu. Sicer pa on večkrat pomaga, če nima skupine, pri Andražu in Antonu.

Pri nas v Halozah je ob vikendih zelo živahno, ko se izmenjujejo razne skupine birmancev ali drugih duhovnjakov. Vsi vikendi so zasedeni. Zato pa je potrebno veliko moliti, da bi ta mladina odnesla duhovno korist. Kaj več pa bo drugič napisal tisti, ki je za to merodajni.

Ob koncu te moje skromne pisarije pa vsem v provinci in izven nje želim v imenu naše samostanske skupnosti sv. Trojica: Blagoslovljenje velikonočne praznike!

p. Benjamin

Dom duhovnih vaj - Trojica

Duhovne vaje za ministrante in ministrantke mariborske nadškofije so pri Sv. Trojici v Halozah potekale v dveh terminih, in sicer od 9. do 11. 2. ter od 23. do 25. 2. Letos smo spoznavali življenje svetnika Janeza Boska, prijatelja otrok in mladine. Večer smo, kot se za take večere spodobi, začeli z igro, nadaljevali s filmom in katehezo ter ga končali z večerno molitvijo. Skupaj smo ugotavljali, da so fantje, zapuščeni in prepuščeni ulici, bili ljubezen svetega Janeza Boska, ali kakor se je izrazil sam, da so mu tisti fantje »ukradli srce«. Dobri Bog je že majhnemu Janezu spregovoril po sanjah, ki jih ni mogel kasneje nikoli pozabiti, tako zelo so se mu vtisnile v srce. Preko sanj ga je Bog vodil in mu počasi pokazal njegovo življenjsko poslanstvo. Tako smo z otroki razmišljali, kako nas Bog nagovarja: morda nam želi spregovoriti po dogodkih, osebah, naravi, molitvi, Svetem pismu, zakramentih ... Sveti Janez Bosko je znal pritegniti tako otroke kot odrasle in s svojimi zelo izvirnimi načini je mnoge ljudi pripeljal do Boga. Nekoč je priredil predstavo na travniku, vstopnica pa je bila molitev častitljivega dela rožnega venca. Simpatično, kajne? Le kdo bi se spomnil česa takega?! In ker bi tudi mi radi druge pripeljali k Jezusu, smo odkrivali, kakšne talente nam je Gospod podaril, kajti z malo ustvarjalnosti lahko prav vsak talent uporabiš, da drugim pokažeš Božjo dobroto. Sveti Janez Bosko je živel za Jezusa in za vzgojo mladine, fantje so mu zares »ukradli srce«. Tako smo

v soboto v prvi delavnici poslikali lesene srčke in nastali so krasni obeski za ključe, v drugi delavnici pa izpraskali okvirčke za podobice Janeza Boska z Marijo Pomočnico.

Don Bosko je imel zelo veselo in dobro srce, v njem pa veliko prostora tudi za Mater Marijo, vedno se je zatekal k njej in na to navajal tudi svoje fante. Že kot otroku mu je v sanjah bilo pokazano, da drugih ne bo pridobil s pretepanjem, ampak s prijaznostjo in z ljubeznijo. Ko je odrasel in postal duhovnik, je bila njegova metoda za dobro vzgojo pogosto obhajilo in dobre svete spovedi. Ob njem so se fantje počutili sprejete in so mu zares odprli svoja srca. Seveda pa don Bosko ni bil všeč vsem, imel je tudi sovražnike, saj je tistim fantom ponudil lepšo mladost in jih tako iztrgal iz rok krutih delodajalcev, ki so fante izkoriščali. A dobri Bog je svetnika vedno rešil in to na precej izviren in nenavaden način. Pogosto mu je v pomoč poslal velikanskega psa Sivca; slednji ga je branil pred razbojniki, ki so Janeza Boska kar nekajkrat želeli umoriti. O Božji previdnosti je razlagal tudi svojim fantom, in ko je v mesto prišla huda nalezljiva bolezen – kolera – so bili njegovi fantje tisti, ki so pomagali bolnikom, kajti drugi si tega niso upali. Don Bosko jim je rekel, da ne bodo zboleli, če bodo pogosto hodili k sveti spovedi in bodo tako živeli v posvečujoči milosti, okoli vratu pa naj nosijo Marijino svetinjico. Fantje so nasvet don Boska vzeli resno in resnično se nobeden od njegovih fantov ni okužil z boleznijo.

Sveta spoved je res velika milost in možnost zanjo so naše ministrantke in ministranti imeli v soboto zvečer, potem ko so se že vsi dodobra nasankali, kajti toliko snega v življenju še najbrž niso videli. Sveti spovedi je sledila sveta maša. Sobota je bila še posebej zanimiva, saj nas je zvečer obiskal še čarodej, in bolj ko smo gledali, manj smo videli. Nedelja je bila že v vzdušju odhoda domov, pospravljanja in seveda priprave na sveto mašo, kjer so se nam pridružili še starši. Po sveti maši so otroci dobili še blagoslovljene Marijine svetinjice.

Luštno je bilo! In najbrž se bo še kje doma slišalo

prepevanje naše letošnje himne: Don Bosko, don Bosko, vzklikamo ti oče mladih, učitelj, prijatelj, velik vzor ...

Marija Magdalena Novak

Minoritski samostan Matere Božje

Dragi sobratje v provinci, mi še živimo, nismo imeli zimskega spanja!

Naš provincialni minister nam je napisal pismo, s katerim spodbuja naša samostanska bratstva, v katerih se čuti močna potreba po resnem načrtovanju redovnega življenja, da skrbno načrtujemo. Sicer pa imamo provincijski načrt za štiri leta, kakor je načrt Reda. »Vse to ne pomaga,« piše provincial, »če ni osebne odločitve za poživitev osebne vere. Ta pa je mogoča le na podlagi vsakodnevnega osebnega srečevanja z Jezusom Kristusom v osebni in skupni molitvi, evharistiji...«

Zadnje naše poročilo je bilo napisano še v adventnem času. Sedaj pa bi rad na kratko poročal o našem življenju in tudi o življenju župnije na Ptujski Gori. Na kratko bom omenil samo tisto neurje malo pred božičem, ki nam je odkrilo streho na baziliki, istočasno pa je bil napovedan še dež in sneg. Kako pokriti. Hvala Bogu, p. Tine se je sam mučil, da je pokril nad prezbiterijem, da ni premočilo stropa. Potem so le prišli krovci in popravili streho. Seveda so potem oder in druga oprema, ki so jo rabili, ostali preko novega leta, ker so imeli delavci dopust. Samo not pa ni več teklo. Tega nas je bilo najbolj strah.

Kakor ste vi po nekaterih župnijah v božičnem času obiskovali družine in blagoslavljali domove, tako smo se tudi mi odločili, da bova dva patra, midva s p. Tinetom, hodila po blagoslovu družin. Letošnji obiski so bili res lepi, nisva slišala toliko negativnih komentarjev na račun Cerkve kot prejšnja leta. Z veseljem so nam odpirali vrata, tudi zato, ker so videli, da želimo res obisk in pogovor in da to ni nekaj novega, ker so bratje že prej obiskovali družine, a se je zadnjih par let to več ali

manj opustilo.

Božič smo obhajali po že ustaljenem sporedu. Ker so nekatere sosednje župnije res potrebovale pomoč, smo se za sveti večer kar razdelili. V baziliki sta ostala p. Milan in p. Tine, ki sta imela otroško večerno sveto mašo in polnočnico. P. Janez je cel večer pomagal g. župniku v Staršah, jaz pa sem imel večerno sveto mašo na Janžu in potem polnočnico v Stopercah. Na Janžu je bilo res čudovito. Jaslice in cerkev je pripravila ga. Anica (njen sin). Sveta maša je bila lepo obiskani in bil je čudovit mir. Niti enega poka ali nemira. Peli smo iz vsega grla. To se je ponovilo tudi na Štefanovo. Seveda je bilo tudi v Stopercah zelo prijetno, ker je pač cerkev tudi ogrevana. Presenetili so me mlajši pari in mladina, ki so prišli k polnočnici.

P. Martin je otroke in ministrante tudi med devetdnevnico navduševal za trikraljevsko akcijo. Čeprav vemo, da v Sloveniji že 23 let poteka trikraljevska akcija, smo se ji mi pridružili šele drugič. Po Božiču so si otroci nadeli trikraljevska oblačila, ponovili koledniški pesmici in se podali na pot, oznanjat Jezusovo rojstvo. Prihajali smo v domove mnogih Gorčanov, jim zaželeli sreče, zdravja in Božjega blagoslova. Vsepovsod smo bili lepo sprejeti. Ena od naših skupin pa se je odločila, da bo šla zapet tudi našemu gospodu nadškofu Alojziju Cviklu. Bili so lepo sprejeti. Potem pa je ta skupina obiskala še agencijo Ariturs ter knjigar-
no Ognjišče in še in še ...

S to akcijo skušamo v otrocih zbuditi pozornost za dobrotelost in jih navajati na to, da bodo pripravljene tudi materialne stvari deliti s tistimi, ki so jih potrebni. Tako otroci radi pripovedujejo, da zbirajo predvsem za otroke, ki so teh darov resnično potrebni. In bo spet poročilo naših misijonarjev za misijonsko nedeljo o trikraljevski akciji, ko bodo poročali, kaj so lahko naredili s temi darovi.

Ta ali pa oni brat bo rekel, kaj nam o tem pišes. Mislim, da je ta misijonska zavest potrebna nam vsem. Otroke, kolikor imam izkušnje, sem za to akcijo najlažje aktiviral. In bili so ponosni, ko so kasneje v svoji mladi družini lahko rekli: »Tudi

jaz sem hodil, ali hodila, s trikraljjevske akcije in najini otroci bodo tudi hodili!» Tu mislim, da je tudi ena možnost, kako priti na obisk k družinam, in če je voditelj duhovnik, lahko takrat blagoslovi dom. Nihče ne bo rekel ne. Malo pomislimo za naprej.

Hitro je prišlo novo leto in tudi čas, ko smo brali statistike prejšnjega leta. Mislim, da bi vam naše številke ne povedale dosti, ker smo mala župnija. Zavedamo se, da aktivno versko življenje po mnogih družinah, in tako posledično po župnjah, upada. Zato se zavedamo potrebe naše redovne navzočnosti na Ptujski Gori, nadškofijskem romarskem kraju. Tu dosežemo ali se dotaknemo tistih, ki pridejo občudovat umetnino naših prednikov. Pri razlagi in vodstvu, pa le še lahko malo nagovorimo njihova majhna verska čustva. Zato, dragi bratje, ne pozabite tega upoštevati tudi na kapitlju (moje osebno pričanje).

Že januarja, takoj po srečanju staršev, smo začeli načrtovati postni čas. Zavedali smo se tudi, da bo v tem času precej odsoten naš p. gvardijan, ki opravlja tudi neke vrste misijonsko poslanstvo, ko še lahko vodi skupine po Sveti deželi.

Polni elana in veselja, ker je bilo vreme tako lepo, že sončno in toplo, smo napovedali za postni čas za vsako nedeljo križev pot po romarski poti in tudi povabili, predvsem našo dekanijo, na križev pot ob 15. uri. Začeli smo s popoldanskimi mašami ob 16. uri. Da bi ljudi lažje pritegnili, smo za 2. in 3. postno nedeljo organizirali ogled kratkih filmov po sveti maši, in sicer o p. Kolbeju: Življenje za življenje in o škofu Volku: Goreči škof. Mi smo načrtovali in obračali v našo korist, Bog pa je drugače obrnil, bi lahko rekli. Kakor vsi veste, je ravno na prvo postno nedeljo začel padati sneg, in je potem navadno za vikend spet padal. P. Janez pa je pridno s frezo čistil poti.

Ker imamo zmeraj, za vsako priložnost, na razpolago plan A in plan B, smo predvideli tudi to, da še lahko pride mraz, sneg, neurje (kakor pred božičem), zato smo na plakat napisali: »Če bo romarska pot zasnežena ali zaledenela, bo križev pot

v baziliki!« Tako smo vključno do sred-postne nedelje imeli križev pot v baziliki ali v zimski kapeli. Sedaj pa smo že prepričani, da bosta zadnji dve postni nedelji takšni, da bomo lahko imeli križev pot po romarski poti. Mi načrtujemo, vreme pa lahko spet vse obrne na glavo. To pa boste lahko izvedeli v naslednjih Sporočilih.

Sedaj že načrtujemo dan staršev (24. 3.), kjer bi želeli doseči matere in očete ter jim čestitali. To ne bo v cerkvi, ampak popoldan v dvorani. Pred nami je praznik veselja, upanja – VELIKA NOČ. Naše bratstvo z Gore želi vsem sobratom blagoslovljeno VELIKO NOČ. Kristus je vstal, UPANJE NAŠE, zato se veseli kristjan, brat – sestra, kajti tudi ti boš vstal! Aleluja!

p. Roman

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

Prisrčen zimsko-pomladanski pozdrav iz Olimja. Vse okrog nas je snežno belo, čeprav je pred vrati prvi pomladanski dan in čas, ko se oko razveseli prvih zvončkov in trobentic. A vrnimo se nazaj v čas našega doživljanja božičnih praznikov in vsega, kar se je dogajalo po tem.

Sveti večer nas je pričakal jasen in ne premrzel, zato se je že na otroški polnočnici pri sv. Andreju nad Olimjem zbralo toliko odraslih in otrok, da bi lahko napolnili kar dve cerkvi. Vse je navdušila božična igra in čudovito petje našega pevskega zbora ter preprosta pripoved p. Ernesta o tem, kako naj danes kristjan praznuje božič. Tudi pri polnočnici se je zbralo veliko vernikov, domačih kot tudi turistov, ki so prisluhnili božji besedi, slovenskim božičnim napevom in pridigi p. Ernesta.

Župnijsko cerkev v Olimju so zadnji božič krasile kar trojne jaslice. Prve so bile pred vhodom v cerkev, druge pri oltarju sv. Pavla puščavnika in so bile nekaj posebnega, tretje pa še vedno krasijo kapelo sv. Frančiška. Vsa cerkev je bila en sam lep cvetni šopek za prihajajočega kralja, kneza miru.

Praznik sv. Štefana in državni praznik samostoj-

nosti in enotnosti smo v Olimju praznovali zelo slovesno. Sv. maše se je udeležil tudi premier dr. Miro Cerar s svojo spremljevalko Mojco in tudi naš faran, minister za gospodarstvo, g. Zdravko Počivalšek. Po sv. maši sta se oba udeležila tudi blagoslova konj na Osojnikovem travniku.

Takoj po božiču, na god sv. Štefana, so se naši patri odpravili po župniji, da z božičnim blagoslovom hiš in vseh, ki v njih prebivajo, prinesejo župniji blagoslov Novorojenega kralja iz Betlehema. Tudi letos je bil p. Ernest naprošen, da ima blagoslove v župniji Rogaška Slatina, p. Franc in p. Jože pa sta blagoslavljal po domači župniji.

Na praznik nedolžnih otrok je popoldan začelo snežiti, tako da smo imeli najprej zelen božič in nato belo novo leto. Kakšna bo naša bodočnost, kaj nam prinaša novo leto, smo sebe in naše vernike vpraševali na novoletno jutro, ko smo se po maši zbrali h klepetu in čaju v naši Betaniji. Vprašanja so večinoma ostala brez odgovora, saj je Bog gospodar zgodovine, ki skrivnostno vodi naša pota.

Prvi znaki nove dobe nam nakazujejo ponovne težave z našo sosedo Hrvaško, ki zavrača arbitražni sporazum, čeprav je v dobro Hrvatom in v veliko škodo in nesrečo slovenskemu narodu. Obetajo se incidenti na morju v Piranskem zalivu, iztegajo pa tudi prste po naši slovenski zemlji.

Celo vreme prvih dni novega leta je nakazovalo same nevšečnosti. Že prvi dan je bil meglen, popoldan pa celo deževen, prav nič podoben praveму zimskemu dnevu. Če odštejemo italijansko skupino, je bilo tudi obiska manj kot običajna leta.

Naši patri so do 2. januarja že skoraj zaključili z blagoslovi domov po župniji, tako da so se lahko udeležili srečanja bratov redovnikov z njihovimi domačimi na Ptujju. Le p. Ernest je še do praznika sv. treh kraljev blagoslavljal po župniji Rogaška Slatina.

Za vse naše bratstvo je bil pomemben in spomina vreden 2. januar tudi zato, ker je ta dan br. Vladimir Rufin Predikaka po rokah mariborskega nadškofa msgr. Alojzija Cvikla prejel diakonsko posvečenje. Iz našega samostana sta se slovesnosti

udeležila br. Jože Stroj in p. Jože Lampret.

V sredo, 10. januarja, smo v Olimju gostili duhovnike dekanije Kozje na svojem prvem ponoletnem srečanju. Ob 10. uri je bila v župnijski cerkvi sv. maša s somaševanjem vseh duhovnikov. K maši je prišlo tudi lepo število vernikov. Takšna srečanja so za duhovnike zelo pomembna. Ob duhovnikovem nagovoru se najprej duhovno okrepimo, nato si med seboj izmenjamo pastoralne izkušnje in usklajujemo naše pastoralno delo v dekaniji za bodočnost, zaključimo pa z bratskim kosilom.

Na drugo navadno nedeljo smo se po končani sv. maši v župnijski cerkvi zahvalili našemu dolgoletnemu ključarju, mežnarju, dolgoletnemu članu ŽPS in odličnemu sodelavcu mnogih olimskih duhovnikov, g. Tončku Mrazu, ki je za božične praznike obhajal 80-letnico svojega življenja. To nedeljo pred njegovim godom se mu je župnijska skupnost skupaj s patri minoriti hotela tudi javno zahvaliti za pogum, vztrajnost in veliko delo, ki ga je vršil kot odličen in dejaven član župnije vsa ta leta. Nekdanji in sedanji člani ŽPS so se mu ob koncu sv. maše iskreno zahvalili za opravljeno delo in mu izročili majhen dar – sliko olimskega samostana in cerkve, delo priznane slikarke iz Rogaške Slatine. Dolga leta je skrbel, da je bila cerkev vedno snažna, za nedelje in praznike okrašena, zdaj v teh zrelih letih pa je še vedno pripravljen pomagati pri različnih delih pred prazniki. Kljub svojim letom je še vedno čil in mežnari v zakristiji, ob nedeljah in praznikih pa po cerkvi pobira darove. Dolgo vrsto let je tudi naročnik Družine, o kateri pravi, da mu vsak teden znova prinese v dom iskrico žive in dejavne vernosti v našem narodu.

Od ponedeljka 22. 1. zvečer pa do srede, 24. 1. smo v samostanu gostili provinciale samostanov in predstojnika filialne hiše slovenskih minoritov. Vsako jutro so začeli dan z molitvijo psalmov in sv. mašo v kapeli, delo pa nadaljevali v dvorani Romarskega doma. Pridružil se jim je tudi Milenko Hontič, generalni asistent srednjeevropskih

provinc. Zadnji dan srečanja so se jim pri kosilu pridružili tudi drugi člani province, ki so skupaj s slavljenji tega meseca prišli na kosilo in bratski pogovor.

Br. Jože, ki skrbi, da romarji in turisti ne odidejo praznik rok iz naše nove olimske lekarne, je bil v mesecu januarju na dopustu, zato smo ostali toliko bolj poprijeli za delo. Posebno ob koncih tedna smo tudi v tem mesecu, ki je drugače bolj »mrtev« mesec, imeli zelo lep obisk, tako tujih kot naših ljudi, ki so želeli kupiti naše čaje in druge pripravke. Kljub mili zimi ljudje potrebujejo okrepitve za svoje telo, najdejo pa ga v naših rožicah in kapljicah. Tudi naši bratje iz drugih samostanov radi posežejo po njih.

P. Ernest nas je ob koncu meseca razveselil z nakupom novega in lepega tepiha – tekača, ki sedaj krasi hodnik v prvem nadstropju našega samostana, ki vodi do pisarn in kuhinje. Tudi naša internetna stran, ki jo redno obnavljamo in posodabljammo, ima vsak dan več obiskovalcev. Tako smo tik pred koncem meseca januarja imeli že več kot sto tisoč obiskovalcev. Trudimo se, da bi bili z novicami, obvestili pa tudi s slikovnim materialom zanimivi in privlačni za čim več ljudi, ki obiskujejo našo spletno stran in nato naš romarsko-turistični kraj.

Februar se letos ni izkazal kot sušec, kot so mu rekli naši predniki. Na svečnico je začelo padati že jutraj in naenkrat nas je obdala nekaj cm debela snežna odeja. Kot bi se nebo ob koncu božične dobe odprlo in nam darovalo bel božič. A kljub temu so naši trije bratje odšli na dan posvečenega življenja v Celje. S p. Francem pa sva doma poskrbela za nekaj romarjev in turistov, ki so kljub sneženju našli pot do nas.

Vedno bolj je razgibano dogajanje tudi v Romarskem domu. Zadnja leta je Romarski dom zaseden dva do tri konce tedna v mesecu, občasno tudi čez teden. Večina skupin ima svojega voditelja, nekatere skupine pa si želijo za voditelja katerega od bratov iz Olimja.

V nedeljo, 4. februarja, smo v našem Romarskem

domu izvedli že tradicionalni Svetopisemski maraton. Letos smo za skupno branje izbrali Markov evangelij. Branje smo popestrili še z glasbenimi vložki naših mladih faranov in kratko diaprojekcijo o življenju in delu sv. Marka. Zbrani farani, prišlo jih je nekaj čez 30, so z zanimanjem in globoko vero prisluhnili evangeliju, ki ga je po pridigah sv. Petra, napisal evangelist, tudi spremljevalec sv. Pavla, sv. Marko.

V začetku postnega časa, v četrtek, 15. februarja, dan po pepelnici, smo v samostanu manjših bratov sv. Frančiška v Olimju dočakali visok obisk. Skupaj s svojo nečakinjo in njenim možem nas je obiskal apostolskega nuncij v Sloveniji, nadškof msgr. Juliusz Janusz. Po bratskem pogovoru v samostanski jedilnici s samostansko skupnostjo si je ogledal še staro olimsko lekarno in se ustavil v župnijski cerkvi Marije Vnebovzete. Še posebej toplo mu je bilo pri srcu, ko smo mu bratje pokazali tudi oltar Čenstohovske Matere Božje, zavetnice poljskega naroda, na katerem se hranijo tudi relikvije bl. Antona Martina Slomška. Nuncij je pripomnil, da se prav na tem oltarju vidi povezanost dveh bratskih narodov, ki jim je bila Božja Mati vsa stoletja voditeljica na poti do Kristusa in edino pravo upanje in tolažba v vseh narodovih preizkušnjah. Ogledal si je tudi našo novo lekarno z zelišči in si nabavil nekaj domačih zdravil za lažji zimski čas.

Sredi februarja goduje sv. Valentin, prvi pomladin, a nam ni prinesel vigredi. Dan se je začel z

močnim sneženjem, ki nas je končno spomnilo na stare čase, ko smo Slovenci imeli res prave zime z obilo snega in mraza. Pričujoče fotografije bodo le potrdile moje besede. Le malo manj obiskovalcev se je v takem vremenu odločilo za pot v Olimje. Zato pa je bilo toliko več telefonskih klicev in poslanih elektronskih sporočil, v katerih so ljudje prosili, da jim naše zeliščne izdelke pošljemo po pošti.

Zimska odeja v snežni belini nas v postu nagovarja k očiščenju naših duš, da bomo z očiščenimi srci po dobri spovedi, veseli dočakali velikonočne praznike. Tako smo v tednu po pepelnici že gostili v Romarskem domu 7 zakonskih parov, ki so s svojim duhovnim voditeljem preživeli vikend pri nas in se z nagovori in dobrimi deli pripravili na velikonočne praznike. Gostili smo tudi benediktinskega patra Modesta, ki je z nami preživel en teden in se sam v tišini in premišljevanju pripravil na postni čas. Bil je prijeten sogovornik pri naših skupnih obedih.

Naš Romarski dom vse bolj postaja priljubljen kraj za vse tiste posameznike in skupine, ki hočejo odriniti bolj na globoko v svojem življenju, se osebno srečati s Kristusom in prenoviti svoje življenje z Božjo besedo, premišljevanjem in molitvijo. Zanje smo na hodniku v prvem nadstropju doma postavili novo lično knjižno omaro, kjer je na voljo nekaj publikacij z versko vsebino, Sveto pismo in druga verska literatura. Tako imajo obiskovalci več možnosti za osebno poglobljanje v krščanski veri.

Od 25. februarja do 2. marca 2018 so bile duhovne vaje za brate minorite v prostorih Romarskega doma v Olimju, voditelj je bil p. Marjan Vogrin. Udeležila sta se jih tudi naša brata iz Olimja, p. Jože Lampret in br. Jože Strojin. Zadnji dan se jim je pri sv. maši pridružil tudi p. provincial Milan Kos.

V soboto, 3. marca, malo pred šesto uro zjutraj, nas je brate v samostanu prebudil potresni sunek. Po molitvi v kapeli smo šli pogledat v cerkev, da vidimo, če je nastalo kaj škode. Opazili smo, da je na koru ob zunanji steni odpadel omet in da so na obokih stene nastale manjše razpoke. Bogu hvala, večje škode ni bilo. Potres so čutili posamezni prebivalci Podčetrтка, Olimja in Šmarja pri Jelšah.

V soboto, 10. marca, tik pred 4. postno nedeljo je restavrator Miha Legan iz Žužemberka s svojimi sodelavci pripeljal nazaj prenovljeni glavni oltar, svetnike in vso ostalo opremo za podružnično cerkev sv. apostolov Filipa in Jakoba na Selah. Vsa cerkev je zasijala v čudovitih barvah. Zdaj lahko občudujemo izredno lepo prenavo celotne cerkvice, ki se lahko pohvali s skoraj nebeško lepoto. V njej se z lahkoto približaš Bogu in začutiš nebeško bližino. Upamo in želimo, da jo bodo sedaj župljani bolj redno in pogosteje obiskovali in se udeleževali bogoslužja, ki je v njej vsako nedeljo in praznike.

V postnem času je prišel k nam na duhovni oddih tudi jezuitski pater Damjan Ristič, da si napolni duhovne baterije za svoje pastoralno delo, ki ga opravlja v korist Cerkve na Slovenskem. Bil je prijeten sogovornik pri naših srečanjih pri obedu.

Za naše može in očete smo v Romarskem domu pred praznikom sv. Jožefa pripravili kratko predavanje z naslovom: Kako biti pravi moški v našem času. Po predavanju so se jim pridružile še žene in jim postregle še z domačimi dobrotami. Takšna srečanja nas vse bogatijo in župnijsko skupnost bolj povežejo v eno družino.

Za nas se bo postni čas končal z Velikim tednom, ko bomo s Kristusom stopili najprej na pot trpljenja in se z njim znova srečali na velikonočno jutro. Naj nas v teh dneh spremlja njegova misel: Zaupajte, jaz se svet premagal.

Vsem bratom želimo veselo praznovanje velike noči. Vstali Kristus naj nam pomaga tudi v današnjem času iskati novih poti do ljudi, da jim bomo znali navduševati za življenje po veri in Božjih zapovedih.

p. Jože Lampret in sobratje

Minoritski samostan sv. Maksimilijana Kolbeja

Pa smo, upam, da po lepo in blagoslovljeno preživetih božičnih praznikih, spet hitro zakorakali v novo leto, ki ga je ena četrtnina mimogrede že pretekla. Naš pokojni »harmonikar« p. Alojz Klemenčič bi znal urno zaigrati Kam le čas beži ... Beži pa, upam da tudi zato, ker bratje odgovorno odkupujemo čas in znamo videti delo ter ne preganjamo dolgega časa z gledanjem v zrak.

Skočili smo torej v novo leto. Bratje v Ljubljani smo prvi letošnji dan po dopoldanskih sv. mašah v cerkvi sedaj že tradicionalno začeli s slovesnim kosilom, na katerega nas povabijo sestre usmiljenke na Taboru. Hvaležni smo jim za pozornost in vzdrževanje te povezanosti, pa tudi naša gospodinja Irena si tako lahko vzame še kakšen dan dopusta za preganjanje mačka. Tega ne mislim simbolično ampak resnično, saj ima zelo rada mačke. In kakšnega ima tudi doma.

Novega leta dan še ni niti prav minil in 2. januarja smo spet praznovali ter se veselili. Ne le tradicionalnega srečanja s straši. V teh sušnih časih glede duhovnih poklicev smo se na Ptuj še posebej veselili diakonskega posvečenja br. Vladimirja Rufina Predikaka. Posvetil ga je mariborski nadškof, metropolit msgr. Alojzij Cvikl, ki je med bogoslužjem lepo razložil pomen diakonske službe. Dejal je: »Sam Božji Sin je izbral pot služenja, ko ni prišel samo oznanjat evangelij, veselo novico, da se je Božje kraljestvo približalo, ampak je prišel, da se sreča s človekom tam, kjer se človek nahaja v veselju in žalosti, v nesreči in osamljenosti, mu prinese svojo bližino, da človeku prinese Božje usmiljene, dobroto in da mu tudi podeli novo upanje. /.../ Vsak začetek duhovnega poklica je ljubezen, je izvolitev, to je spoznanje, da človeka tako prevzame, da vse drugo stopi na drugo mesto. Vsak, ki se poda za Gospodom, se mora z Njim poistiti, pomeni postati eno z Njim, z Gospodom križanim in vstalim. Z Njim, ki je povzdignjen na križ in nas vse želi pritegniti k sebi. Odločitev je sad naše ljubezni do Gospoda, kateremu želimo vedno in iskreno služiti, ker nas On ljubi, ker nam podarja vse. /.../ Diakon je posvečen v pomoč škofu in zboru duhovnikov pri službi besede, oltarja in dejavne ljubezni. Diakon kot služabnik oltarja pripravlja darove za daritev svete maše, bolnikom prinaša Gospodovo telo in kri, kot služabnik Božje besede oznanja evangelij, pridiga, poučuje verouk, pripravlja kandidate za sprejem sv. zakramentov.«

V soboto 13. januarja smo se bratje odpravili na Primorsko. Na povabilo bratov iz Pirana smo se ude-

ležili že tradicionalnega skupnega srečanja, na katerem izžrebamo svetnike, svoje posebne priprošnjike za tekoče leto, obhajamo skupno kosilo in odigramo tombolo. Letos smo imeli bratje iz Ljubljane več sreče. Razšli smo se v prijetnem vzdušju.

Proti koncu januarja nas je zapustil kandidat Benjamin Ostroško. Že dalj časa je razmišljal, ali ni morda njegova pot meništvo. Odšel je v Pleterje. Seveda smo mu pri nadaljnjih korakih v kartuziji zaželeli blagoslova in da bi v življenju zares našel tisto pot, ki mu jo je namenil Gospod ter tako našel mir in srečo z Gospodom v tihoti.

Letošnje praznovanje posvečenega življenja redovnikov in redovnic ljubljanske nadškofije na svečnico je potekalo pri nas. Geslo je bilo Svojemu Sinu nas izroči. Na praznovanje nas je povabil ljubljanski nadškof in metropolit msgr. Stanislav Zore, ki je v cerkvi sv. Petra ob 15. uri daroval in vodil slovesno mašo. V nagovoru se je redovnikom in redovnicam zahvalil za to, da so, da s svojim bivanjem in življenjem v posvečenosti ter po zaobljubah pričujejo svetu, v katerem živimo. Zahvalil se je tudi za delo, ki ga opravljajo v krajevni Cerkvi, in zajema lok človeškega življenja od vrtcev do hospica pod Golovcem.

Somaševalo je okrog dvajset redovnih duhovnikov, cerkveno ladjo pa so v glavnem napolnile redovne sestre. Po sv. maši je za vse sledilo skromno okrepčilo ob čaju in piškotih v župnijski dvorani.

Čeprav smo že krepko zakorakali v postni čas, ki nas vabi k odpovedi, resnosti, tihem premišljevanju Gospodovih skrivnosti velikega tedna, pa nismo mogli mimo veselja ob praznovanju prve »penzije« p. Janka Gašpariča. Prvo nakazilo si namreč po starodavnem izročilu naše province lahko zadrži in ga z brati porabi za slovesno kosilo. To smo storili na četrto postno nedeljo (nedeljo laetare, ko se lahko rahlo poveselimo) v gostišču Kašča na Brezovici. Ne le, da so nedelje izvzete iz postnega časa in si lahko na krožniku kaj več privoščimo, ob tem nas je vodila še misel, da je lahko tudi to postna vaja in korak k spreobrnjenju, ko si vzamemo čas za brata in se znamo z njim poveseliti.

Čas pokojnine se verjetno ne bo veliko poznal pri

razbremenitvi p. Janka glede pastoralnih zadolžitev, je pa gotovo neka prelomnica v njegovem življenju. Čeprav se bo od same pokojnine moral posloviti in jo, kot je to pri nas uzakonjeno, »pod pokorščino« pač podariti provinci, mu ob tem želimo, da bi čas pokojnine še dolgo trajal. Predvsem mu želimo potrebnega zdravja, potem pa bo seveda po svojih zmoglostih lahko še naprej služil redu in Cerkvi na Slovenskem. P. Janko, še na mnoga leta!

Dragi bratje, ob prihajajočih praznikih vam v imenu bratov naše skupnosti v Ljubljani želim blagoslovljeno praznovanje velikonočnih skrivnosti. V pripravi na ta praznik se pustimo objeti Božjemu usmiljenju. Molimo drug za drugega, da bi zmogli odpreti srce velikonočni milosti ter se tako na svoji redovniški pa tudi duhovniški poti vztrajno duhovno vzpenjati v veselje vstajenjskega jutra.

p. Danilo Holc

IZ NAŠIH MISIJONOV

Kazahstan

Dragi bratje in vsi, ki prebirate te vrstice, en lep pozdrav iz Kazahstana. Ko prebiram o strašnem mrazu v Sloveniji, se samo nasmehnem, ob pogledu na naš termometer zunaj, ki je danes po maši še kazal zavidljivih - 17 stopinj. Bratu se je pred kratkim pokvaril elektronski termometer, ki kaže temperaturo, da ve, kako se obleči ko gre ven (ga rado zebe), in mu je Pavel prinesel novega iz Evrope, ko se je konec decembra vračal z novo vizo. Pa pravi, da ne dela. Pri - 20 se ustavi in ne kaže več. Še dobro, da imamo enega mehničnega v kuhinji na oknu, ki dobro kaže temperature. In sredi januarja je pokazal tudi - 40 stopnj. Če je zunaj mraz, je potrebno v peč položiti malo več premoga. Kljub mrazu ga bomo porabili verjetno vsaj pol tone manj kot lani, ker smo letos dobili bolj kvalitetnega.

Če je zunaj mrzlo, pa se trudimo, da bi naši odnosi in delo potekalo na toplem in da bi drugim dajali lep zgled. V prvih dneh januarja so nas obiskali luteranci in smo z njimi še enkrat obhajali rojstvo našega Odrešenika. Po obisku pa smo z mladino šli na duhovne vaje za mladino in otroke. Kot vedno v tem času, smo z otroci obiskali dom za starejše občane in jim pripravili koledovanje. Zanje smo pripravili tudi manjša darilca. Za otroke pa smo tokrat pripravili manjše presenečenja. Ves čas priprav smo jih hecali naj vzamejo s seboj kopalke in ostalo potrebno za kopanje, ker se bomo kopali v snegu. V resnici pa smo jih en večer peljali v bazen, ki so ga pred kratkim odprli, in jih presenetili.

S tem smo rešili tudi problem umivanja, ker je pri sestrah samo ena tuš kabina in zvečer mine veliko časa, preden se vsi umijejo, še posebej, ker si vsa dekleta hočejo umiti lase, ker mnogi nimajo doma tekoče vode in se gredo enkrat na teden umit v »banjo« - gre ponavadi cela družina skupaj in za pol ure rezervirajo prostor, da se dobro umijejo, včasih pa gredo v savno, ki jih je tukaj polno. Za nas je bil bazen celo bolj ugoden, saj je bilo skoraj pol cenejše. Skupinska vstopnica je bil malo pod evrom za otroka.

Sredini meseca sem doživel prijetno presenečenje, ker nas je obiskal p. Peter Lavrih, frančiškan na svoji poti iz Kirgizije v Moskvo. Mesto sva si ogledala predvsem iz avta, ker pri - 25 ni bilo najbolj prijetno hoditi zunaj, če nisi navajen. Hvala.

V drugi polovici januarja smo imeli bratski obisk našega generalnega asistenta. Med drugim smo pogledali naše življenje tukaj in delali načrte za prihodnost. Skupaj smo pripravili finančno poročilo za nazaj in načrt za naprej. Februarja je bilo 10 let od prihoda bratov v Kazahstan, ki pa ga bomo praznovali v juniju na Antonovo, ko bo z nami tudi min. gen. fr. Marco Tasca. Če bi se rad kdo pridružil, je lepo povabljen. Samo pocukajte me za rokav, ko bom po veliki noči doma, da si uredim vizo. Bomo veseli.

Na žalost letos ne bo pri nas mladih prostovoljcev prek skupine Pota, smo pa vseeno odprti, če se hoče kakšna skupina 4–5 ljudi za nekaj časa ustaviti pri nas in z nami deliti življenje in pomagati

pri našem delu. Se pa veselimo, da bo verjetno iz Mozirja za en teden prišla skupina »moških«, da pregleda in popravi streho nad cerkvijo, ki pušča. Ker skupina še ni sestavljena, so verjetno pripravljene vzeti še koga s seboj. Kontakt je tamkajšnji župnik g. Sandi.

Letos bo lažje sprejeti skupino, ker v teh dneh urejamo 2 sobi nad garažo in nove sanitarije, da se ne bomo vsi zbirali v vrsti pred edino kopalnico, ki jo imamo. Naj povem, da letos kljub mrazu nismo imeli problemov z avtomobili, ker jih je nova garaža dobro zaščitila, trenutno poleg sob na vrhu iščemo še rešitev za ogrevanje teh prostorov, ker peč, ki jo imamo, ne bo zadostovala za vse prostore.

2. februarja, na dan posvečenega življenja, je bilo pri nas srečanje vseh redovnic in redovnikov v našem dekanatu. Bilo je prisrčno srečanje, ki se je zaključilo s koncertom otrok naše glasbene šole.

Sedaj pa že s polnimi pljuči korakamo v postnem času. P. Pawla, ki je župnik, sicer ni, ker ima duhovne obnove na Poljskem. Želimo si, da bodo poleg duhovnih vidni tudi materialni sadovi, saj upa, da bo nabral vsaj polovico denarja, potrebnega za menjavo ogrevanja v cerkvi. Sedanje na nafto je s stroškovnega vidika predrago. Saj manj kot mesec gretja v cerkvi stane več kot gretje vso zimo za samostan, pa je podobna kvadratura.

Z mladino pripravljamo križev pot, ki ga skupaj z župnijo molimo ob nedeljah pred mašo. Naslednji teden gremo z mladimi na srečanje skupine Samuel. Ta bo srečanje nadaljevala na srečanju za mlade, ki ga na cvetno nedeljo organizira škofija. Letos ga zaradi obnove zidov stolnice ne bodo organizirali v Astani, ampak v Kokšetavu, v cerkvi svetega Antona, ki je celo večja od stolnice.

Od ostalih novic naj omenim, da smo neformalno začeli tudi delo s tretjim redom. Kandidati in ena članica živijo v Petropavlovsku, ki je od nas oddaljen 500 km. Članica je v tretji red vstopila v Almati pri Franciškanih. Vodila je mesečna srečanja, sami pa se bomo srečali parkrat na leto na leto. Smo pa se v tem času povezali tudi s tretjim redom v Rusiji, ki ga vodijo naši bratje. Predvsem

zato, ker nimamo nič materiala v ruskem jeziku. Tam imajo enkrat na mesec srečanje za vse člane kar prek Skyapa.

Vesela aleluja in poln koš milosti ob veliki noči!

br. Miha in sobratje

København

Spoštovani bralci naših Sporočil!

Božični čas je hitro minil, še posebej za mene, ki sem si v času novoletnih praznikov nabiral moči v Sloveniji. Počitnice so hitro minile, in ko sem se vrnil, me je čakalo presenečenje. Naš generalni vikar in odgovorni za našo župnijo naju je s p. Tomislavom zadolžil, da imava vsako nedeljo večerno mašo s kratko pridigo. Čeprav se je na začetku to zdelo nemogoče, pa nama sedaj kar dobro uspeva. In če ljudje rečejo, da so te razumeli, je to največje priznanje. Šele potem pride na vrsto vsebina, kaj si povedal. Prav tako sva začela molit brevir v danščini. Hvalnice pa molimo skupaj s generalnim vikarjem in sestrami v hišni kapeli.

Ja, prav ste slišali, v naši hiši živijo tudi sestre, ki so se preselile sem po novem letu. Čakamo še škofa, ki bo prav tako bival na našem naslovu. Sestre skrbijo za škofa in mu kuhajo, prav tako pa urejajo okolico. Na srečo se s sestrami dobro razumeva, zato nama mogoče uspe pristaviti tudi najin piskrček.

No, v sredini januarja smo dočakali tudi našega škofa, ki se je dokončno preselil v našo hišo – v nekdanji jezuitski samostan. In sedaj vsi živimo pod eno streho. S p. Tomislavom naju je povabil tudi na slovesno kosilo.

1. februarja je minili točno leto dni, odkar sva s p. Tomislavom prišla na Dansko. Takrat je bilo še vse nekako nejasno in v smislu dogovarjanja. No, sedaj pa stvari postajajo vedno jasnejše. Hvala Bogu, uredili smo vse pravne zadeve v odnosu z državo in je sedaj naša minoritska skupnost tudi registrirana in se uradno imenujemo *Kommunitet Konventual Franciscanerne (OFM CONV) i*

Denmark ali po naše: Skupnost bratov minoritov na Danskem.

Tudi pri nas je potekal teden za ekumenizem. Tukaj smo še toliko bolj primorani, da delamo za ekumenizem, saj nas je katolikov komaj za en procent. Tako sva se s p. Tomislavom udeležila sklepnega romanja, kjer smo na praznik spreobrnjenja apostola Pavla pripadniki skupnosti različnih veroizpovedi romali po različnih cerkvah in molili za edinost kristjanov. Naše peš romanje smo začeli v protestantski cerkvi sv. Pavla in nadaljevali do Jeruzalemske metodistične cerkve, ruske cerkve sv. Aleksandra Nevskijega, naše katoliške cerkve in stolnice sv. Ansgarja in zaključili v švedski protestantski cerkvi Gustavskyrken. V vsaki cerkvi je bil kratek obred, branje Božje besede in molitev za edinost. Na zadnji postojanki pa smo bili nagovorjeni s strani protestantskega škofa Martina Linda iz Švedske. Zame je to bila zelo lepa izkušnja in sem bil zelo presenečen, da se je tega romanja udeležilo tako veliko vernikov. Prizadevanje za ekumenizem je tukaj zelo močno in sodelovanje med različnimi cerkvami zelo dobro. Hvala Bogu, da živimo v slogi in sodelujemo med seboj. Občasno si tudi sposodimo kakšno cerkev, če je naša premala, npr. za birmo, ki je vsako leto v protestantski cerkvi za naše tri katoliške župnije v Københavnu.

Od 2. do 4. februarja je bil pri naju na obisku generalni minister p. Marco Tasca. Z njim bi moral priti tudi p. Miljenko Hontić, pa je na žalost zbolel. S p. Tomislavom vsa bila zelo vesela, da si je generalni minister p. Marco Tasca prišel ogledat naš novi samostan in se tako seznanil z našim misijonskim poslanstvom v Københavnu. V soboto, 3. februarja 2018, se je generalni minister p. Marco Tasca srečal tudi s tukajšnjim škofom msgr. Czeslawom Kozonom. Skupaj smo bili povabljeni na kosilo v škofove prostore, kjer je pogovor nanesel tudi na vizijo našega misijona na Danskem. Generalni minister p. Marco Tasca je omenil, da bo v kratkem prišel v skupnost tretji brat, ki bo po vsej verjetnosti iz filipinske province. Tudi škof msgr. Czeslaw Kozon je temu zelo naklonjen, saj je želja škofije, da bi razširili duhovno oskrbo za Filipince, ki živijo v Københavnu.

Generalni minister p. Marco Tasca si je ogledal tudi obe naši župnijski cerkvi in nekaj znamenitosti mesta København.

V nedeljo, 4. februarja, sem imel mašo v naši župnijski cerkvi, pri kateri je somaševal tudi generalni minister. Popoldne pa sva ga s p. Tomislavom pospremila na letališče. Oba sva zelo hvaležna patru generalu za bratski obisk.

Toliko za tokrat. Ob koncu vam želim, da lepo preživete postne dneve, ob veliki noči pa veliko milosti in blagoslova vstalega!

p. Tomaž Majcen

ODMEVI

Božično-novoletno srečanje

V minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptujju je 2. januarja 2018 potekalo tradicionalno božično-novoletno srečanje za brate minorite in njihove ožje sorodnike. Tokratno je bilo že 46. po vrsti. Mašo je vodil mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikl DJ, ki je v diakona posvetil br. Vladimirja Rufina Predikaka.

Pri kosilu nas je provincial p. Milan Kos seznanil z življenjem province v preteklem letu ter napovedal važnejše dogodke za leto, ki je pred nami. Srečanje so s pestrim programom obogatili sorodniki p. Mateia Sentesa iz Romunije.

Letno srečanje prov. vodstva z gvardijani

Vsakoletno srečanje prov. defintorija z gvardijani je potekalo 23. in 24. januarja v 2018 v minoritskem samostanu bl. Antona M. Slomška v Olimju. Srečanje je bilo namenjeno refleksiji redovnega življe-

nja v preteklih štirih letih in načrtovanju rednega XV. provincialnega kapitlja, ki bo potekal v mesecu aprilu 2018. Srečanja se je udeležil tudi generalni asistent p. Miljenko Hontić, ki nam je spregovoril o službi gvardijana.

Razstava detajlov piranske Carpaccieve oltarne pale obeležuje častitljivo 500-letnico nastanka slike

RAZSTAVA FOTOGRAFIJ UBALDA TRNKO-CZYA detajlov piranske Carpaccieve oltarne pale s katero obeležuje samostan častitljivo 500-letnico nastanka slike in 700-letnico posvetitve minoritske cerkve sv. Frančiška Asiškega v Piranu.

Slika Marija na prestolu z Detetom in šestimi svetniki je Vittore Carpaccio ustvaril leta 1518 za minoritsko cerkev sv. Frančiška v Piranu. Zaradi vojne nevarnosti so leta 1940 to umetnino odpeljali v Italijo. Leta 1943 je bila vrnjena samostanu, nato pa so jo zaradi še vedno trajajoče vojne spravili v Padovo. S fotografsko razstavo detajlov slike želi samostan javnosti približati to znamenito podobo, ki se še vedno nahaja v Padovi in čaka na dovoljenje za vrnitev v Piran.

Na sliki je v ozadju upodobljena vedeta Pirana. Marijo z otrokom pa obkroža šest svetnikov: sv. Ambrož, apostol Peter, sv. Frančišek, sv. Anton Padovanski, sv. Klara in sv. Jurij. Tudi vsi ostali upodobljeni predmeti imajo pomembna sporočila, na primer češnje v Jezusovi roki naznanjajo Jezusovo

trpljenje in spominja na raj, šopek perunik pomeni vez med nebom in zemljo, je simbol večnega življenja... Sliko so Pirančani naročili ob 200-letnici posvetitve cerkve. Ob tej visoki obletnici je fotograf dragoceno sliko v fotografskih detajlih postavil na ogled v križnem hodniku samostana.

Provincialni dan

Letošnje srečanje bratov – provincialni dan - je bilo na slovenski kulturni praznik, 8. februarja 2018, v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptujju. Uvodna razmišljanja z vsebino: Kako vidim bratsko življenje in apostolat v samostanih in v provinci v prihodnje, so pripravili: p. Slavko Stermšek, p. Cristian Balint in p. Damjan Tikvič. Delo po skupinah in skupni pogovor sta nakazala določene smernice, ki jih naj upošteva redni provincialni kapitelj pri pripravi štiriletnega programa province.

Zlata kolajna za zasluge p. Placidu Corteseju

Italijanski predsednik Sergio Mattarella je 8. februarja 2018 minoritom iz bazilike sv. Antona v Padovi vročil posmrtno zlato kolajno za civilne zasluge, ki jo je podelil mučeniškemu patru Placidu Corteseju (Cres, 1907–Trst, 1944), katerega zadnja leta življenja ter trpljenje in smrt so bili tesno povezani s Slovenci.

Italijanski državni poglavar je dopoldne opravil obisk v Padovi in spregovoril ob začetku 796. aka-

demskega leta padovanske univerze.

Pred slovesnostjo je na univerzi zasebno sprejel rektorja bazilike sv. Antona p. Oliviera Svanero in vicerektorja p. Giorgia Laggionija, ki je tudi vice-postulator v postopku za Cortesejevo beatifikacijo. Kolajno je sicer podelil že z odlokom 7. junija lani, vendar se je za to zvedelo pred nedavnim, ko se je pokazala možnost za srečanje med predsednikom in minoriti.

P. Svanera je po srečanju poudaril, da je predsednik v pogovoru dokazal, da dobro pozna življenje in delo p. Corteseja, ki ga je gestapo mučil in ubil na Oberdankovem trgu v Trstu, ker je pomagal slovenskim in hrvaškim internirancem, zavezniškimi vojnimi ujetnikom, odpornikom in Judom. Na vprašanje, kako je zvedel za lik p. Corteseja, o katerem je Mattarella nepričakovano spregovoril že 25. aprila 2015 na proslavi Dneva osvoboditve v Milanu, se je predsednik le nasmehnil. Prijetno presenečen pa je bil, ko sta mu redovnika povedala, da so Cortesejevo spovednico v baziliki sv. Antona pred leti spremenili v dobro obiskano spominsko obeležje.

Ivo Jevnikar

Darila slovenskih škofov ob obisku Ad limina Apostolorum v Rimu

Slovenski škofje na obisku Ad limina Apostolorum bodo svetemu očetu Frančišku podarili darove, ki ponazarjajo Slovenijo in slovensko vernost: kopijo milostnega reliefa Marije Zavetnice s plaščem s Ptujске Gore, svečo na

podstavku iz hruškovega lesa ter med.

Vsem prefektom rimskih dikasterijev, voditeljem papeških kolegijev in drugim uglednim sogovornikom, s katerimi se bodo srečali v času obiska, bodo škofje podarili svečo z izbranimi motivi iz čebeljega voska na lesenem podstavku in med. Darovi kažejo na skrb, ki jo imamo Slovenke in Slovenci za ohranjanje stvarstva, ter dolgo tradicijo slovenskih duhovnikov pri spodbujanju in širjenju čebelarstva na Slovenskem.

Predstavitev darov

Replika milostnega reliefa Marije Zavetnice s plaščem Slovenci smo Marijin narod. Pristna pobožnost in češčenje Marije, Božje Matere, se prepletata z zgodovino našega naroda. Prva krščanska svetišča na naših tleh, prve častitljive božjepotne in župnijske cerkve so posvečene Božji Materi Mariji, med njimi tudi stolnica v Kopru.

V Božji Materi Mariji so Slovenci vedno videli svojo priprošnjico in zavetnico. V času največjih preizkušenj so se zatekali k Njej. Tako se tudi verno ljudstvo mariborske nadškofije, posebej še v gospodarskih težavah, v katerih je nadškofija zaradi gospodarske krize, zateka k Mariji Zavetnici s plaščem na Ptujski Gori. Osrednja Marijina božjepotna bazilika za mariborsko nadškofijo je na poseben način postala kraj molitve in spokornih dejanj, kjer so izrečene številne prošnje za Božjo pomoč in primerno iskanje rešitev iz težke situacije.

Izmed številnih Marijinih upodobitev po slovenskih cerkvah je podoba ptujskogorske Marije Zavetnice s plaščem, ki je nastala okoli leta 1410, ena največjih mojstrov. Ni veliko božjepotnih cerkva v Evropi, kjer bi Marija tako na široko razprostirala svoj milostni plašč, v tako veličastnem svetišču, za katerega umetnostni zgodovinarji pravijo, da predstavlja »visoko pesem gotike«. Marijina podoba se nahaja v baročnem glavnem oltarju

bazilike in srčno vabi romarje. Pod njenim plaščem je upodobljenih 82 oseb, kar predstavlja dragoceno zbirko portretov ljudi takratnega časa. Med njimi najdemo portret Bernarda III., ustanovitelja božje poti na Ptujski Gori, portret njegove žene Valburge, dveh Franciškovih manjših bratov ter mnogih predstavnikov plemstva, cerkvenih dostojanstvenikov in drugih ljudi.

Slovenski škofje želijo v imenu vsega Božjega ljudstva na Slovenskem podariti svetemu očetu Frančišku kopijo te Marijine podobe, saj upodobitev lepo ponazarja Marijino materinsko odprtost do vsakega, ki išče Božje usmiljenje in bližino. Marija s svojim plaščem kaže tudi, da je zavetnica mnogim ljudem, kakor je tudi Cerkev poklicana, da nudi zavetje in varnost vsem, ki postanejo del njenega občestva.

Sveča in lesen podstavek

Sveča je luč, ki predstavlja Kristusa, Odrešenika človeštva. S svojim vstajenjem na veliko noč je zmagal smrt in temo. Sveča je, kakor lahko slišimo pri bogoslužju velikonočne vigilijske, narejena »iz voska marljivih čebel«, ki s svojim delom prinašajo človeku hrano, zdravilo in luč.

Slovenci že stoletja na poseben način cenimo čebele, saj predstavljajo krepost, skromnost in marljivost. Obenem odražajo naš odnos do Božjega stvarstva in spoštovanje do ohranjanja neokrnjene narave. Čebele so v slovenski kulturi znamenje delavnosti, poštenja in preprostosti. Zato si je Slovenija prizadevala in tudi dosegla, da je Organizacija združenih narodov določila 20. maj za svetovni dan čebel. Letos ga bomo praznovali prvič. Gre za povabilo in opozorilo vsemu svetu, da moramo ohranjanje stvarstva začeti pri najmanjših in najbolj ranljivih.

Slovenski duhovniki so si že v 18. stoletju prizadevali, da je čebelarstvo dobilo ustrezno strokovno podlago, znanstvena književna dela in se je razširilo med ljudstvom. Na poseben način izstopa delo duhovnika Petra Pavla Glavarja, ki je za slovenske otroke odprl šolo, kjer so se lahko učili čebelarjenja. Leta 1776 je v slovenščino prevedel prvi priročnik za čebelarje v tedanjem habsburškem cesarstvu, ki ga je Anton Janša napisal v nemškem jeziku.

Mnogi slovenski župniki so bili tudi sami čebelarji: npr. župnik v Grižah Janez Goličnik (1737–1809), kočevski župnik Jurij Jonke (1777–1864), Janez Sumper (1827–1888) in župnik na Vrhniki Franc Laekmayer (1863–1946). Slednji je pri Celjski Mohorjevi družbi izdal strokovni knjigi o čebelarstvu, ki sta dosegli rekor-

dno naklado 84.389 izvodov.

Duhovniki so s širjenjem čebelarstva pomagali ljudem pridobiti kakovostni pridelek medu, ki je zaradi svojih zdravilnih lastnosti prisoten v vsaki domači lekarni, ter tudi boljši družinski prihodek.

Sveča je postavljena na podstavek iz hruškovega lesa. Slovenija je prekrita z neokrnjenimi gozdovi, zato jo upravičeno imenujemo »zelena oaza« v Evropi. Les, na katerem stoji sveča, luč, simbolizira križ, na katerem je Jezus Kristus s svojo smrtjo odrešil svet. Tako se na simbolni ravni motiv križa, ki ponazarja trpljenje in bolečino velikega petka, prepleta z lučjo in veseljem velikonočnega jutra.

Vsaka sveča je unikatno ročno delo. Izdelala jih je Marjana Korošec.

Med

Med, sad dela marljivih čebel, je dar in izraz Božje naklonjenosti: »nasičeval bi ga z medom iz skale« (Ps 81,17); simbol sladkosti Božjih sodb, saj Psalmist pravi, da poleg resničnosti in pravičnosti, so »bolj zaželeni kakor zlato, bolj kakor obilje čistega zlata; bolj kakor med so sladke, kakor med iz satovja« (Ps 19,11b); je simbol ljubezni: »Tvoje ustnice kapljajo med, nevesta, med in mleko sta pod tvojim jezikom« (Vp 4,11). Iz Svetega pisma izhaja pregovorni izrek izobilja in preskrbljenosti, v katerem med predstavlja obljubljeni deželo, kjer se bosta cedila mleko in med (prim. 2 Mz 3,8.17; 13,5), ter je mana, hrana iz nebes, s katero so se Izraelci krepčali na poti iz sužnosti (prim. 2 Mz 16,31).

Urad za stike z javnostjo SŠK

Pokal frater

V sredo, 21. februarja 2018, se je v piranskem akvatoriju odvilo že 5. zaporedno ribiško tekmovanje za tako imenovani pokal »Frater«. Idejo za to tekmovanje sta pred petimi leti prvič uresničila zagnana ribiča iz RD (ribiško društvo) Oradela iz Pirana, g. Danilo Torej in minoritski duhovnik, p. Marjan Vogrin. Frater je morska riba iz družine šparov. Najbližja sorodnika fratra sta šarg in špar od katerih se frater loči predvsem po obarvanosti telesa. Znanstveno ime za fratra je *Diplodus vulgaris*. Pred leti je p. Marjan Vogrin zapisal: »Riba frater živi v na-

šem morju. Redovniki pa smo tudi bratje, oziroma po latinsko *fratri* (*fratres*), zato smo izbrali tako ime Pokala, v katerem se najbolj točkujejo prav ujeti *fratri*. Riba *frater* je prepoznavna po črnem obročku na repu in še zlasti po črni lisi na temenu. Organizator tega dogodka je vedno RD Oradela, prireditelj pa Minoritski samostan sv. Frančiška Asiškega – oba iz Pirana. Prvotna zamisel je bila, da bi z ribiškim društvom tekmovali redovniki minoriti iz vse Slovenije. Nikoli ni bilo s strani minoritskih redovnikov večjega zanimanja, zato se je ideja razširila in so vabljeni še drugi redovniki in tudi škofijski duhovniki. Letos je bilo kar lepo število redovnikov in duhovnikov. Ribiči dan začnejo s sveto mašo, ki je na določen dan ob sedmi uri zjutraj. To je tudi nekakšna uradna otvoritev ribiškega tekmovalnega leta. Na ta Pokal so povabljeni tudi druga ribiška društva in že drugič zapovrstjo so prišli tudi pevci iz zbora Georgios z župnikom Zorkom Bajcem. Letos je bilo nadvse slovesno, saj je sv. mašo za žive in pokojne ribiče iz Pirana daroval apostolski nuncij v Sloveniji njegova ekscelenca, nadškof msgr. dr. Juliusz Janusz ob prisotnosti prov. ministra p. Milana Kosa, piranskega župnika g. Zorkota Bajca, minoritov in drugih duhovnikov. Slovesnost so spremljali ves dan televizijci in drugi mediji. Ob deveti uri je prišel na ogled tudi koprski škof msgr. dr. Jurij Bizjak, ki je tako slovesnost vodil prejšnje leto in ostal z ribiči do samega zaključka. Letos vreme ribičem ni bilo naklonjeno. Pihala je kar močna burja, toda ri-

biči se niso vdali. Nalovili so točno 101 kg rib. Prijavljenih je bilo 58 ribičev, na tekmo pa jih je prišlo 44. Od teh je ribe ujelo 37 ribičev, sedem pa jih je ostalo praznih rok. Od redovnikov so bili najboljši: p. Danilo Holc, p. Marjan Vogrin – minorita in pa p. Robin Schweiger – jezuit.

Ob 13. uri je bila v sklopu tega dogodka v samostanu pripravljena degustacija »Piranskega ribjega carpaccia« po receptu kuharskega mojstra Braneta Eršega. Nanj so bili poleg ribičev povabljeni še drugi gostje. Pri kosilu, ki je bilo pripravljeno za ribiče v samostanski obednici, so se pekle tudi ribe, ki so jih ta dan ujeli ribiči. Ribe, ki so ostale so vzeli s seboj ribiči, vendar jih je bilo toliko, da smo jih drugi dan poklonili še vernikom, ki so prišli k sveti maši. Pri kosilu so bile podeljene nagrade in priznanja za dosežke pri ribolovu.

Ob tej priložnosti naj omenim, da v Piranu poteka to leto v okviru našega samostana kar nekaj praznovanj. Skupaj z občino Piran obeležujemo 500. obletnico nastanka znamenite Carpaccieve slike: Marija z otrokom na prestolu s šestimi svetniki, ki je še vedno v tujini. To praznovanje se bo zaključilo z znanstvenim simpozijem v mesecu decembru. V mesecu oktobru pa bomo praznovali 700. obletnico posvetitve samostanske cerkve sv. Frančiška.

Glede prihodnjega ribolovnega spektakla za pokal Frater, bo s prijavo še potrebno malo počakati.

p. Slavko Stermšek

25 let Viktorinovih večerov na Ptujju

Februarja 2018 praznujemo okroglo obletnico Viktorinovih večerov na Ptujju. Organizira jih Društvo izobražencev Viktorina Ptujškega. Na jubilejnem Viktorinovem večeru, ki je bil v petek, 16. 2. 2018 ob 19. uri v refektoriju minoritskega samostana na Ptujju, nam je spregovoril naš domačin mag. p. Branko Cestnik na temo »Kako bi pred 1800 leti lahko krščanstvo prišlo na Ptuj.« V predavanju je pred polnim refektorijem razgrnil dokaze in domneve, izpeljane po temeljitem študiju tega obdobja, da je bila ob koncu 2. stoletja na območju današnjega Ptujja močna krščanska skupnost. To dokazuje dejstvo, da je imel Ptuj svojega škofa, sv. Viktorina. Zanimiva je teza, da za razmah krščanstva pod cesarjem Konstantinom ni bilo zaslužno Konstantinovo priznanje krščanstva kot državne vere, ampak da je bil proces ravno obraten: zaradi tolikoštevilnih kristjanov je Konstantin le odgovoril na »znamenje časa« in modro ravnal. P. Branko je prepričan, da v 1800 letih nikoli ni prišlo do prenehanja krščanske skupnosti na Ptujju.

V glasbenem delu večera je pod vodstvom zborovodkinje Sonje Winkler prepeval mešani pevski zbor sv. Viktorina ptujškega.

Ob koncu večera je g. Franc Mlakar, ki mu je pri srcu kulturni napredek Ptujja, podaril samostanski knjižnici prvo tiskano izdajo Viktorinovega traktata *De fabrica mundi* in razlage *Knjige Razodetja* v latinščini, ki je izšla leta 1916 pri založbi Tempsky na Dunaju. Knjiga bo našla svoje mesto v bogati knjižnici Minoritskega samostana.

Organizator Viktorinovih večerov, Društvo izobražencev Viktorina Ptujškega, je bilo ustanovljeno 26. februarja 1993. To je prostovoljno združenje izobražencev in ljudi dobre volje, ki čutijo potrebo po duhovnem in kulturnem delovanju, da bi postali izziv času in prostoru. Tudi danes se kaže velika potreba po duhovni in kulturni prenovi, da bi ljudje lažje gradili svojo prihodnost.

Ime društva in prireditelj so izbrali po svetniku Viktorinu Ptujškem, ki je bil škof, mučenec in žrtev

preganjanja kristjanov na Ptuju v času cesarja Dioklecijana (284-304). Škof sv. Viktorin Ptujski je bil pomemben pisatelj in prevajalec Svetega pisma v takratnem času na Ptujskem. Nanj se je skliceval tudi sv. Hieronim.

V svojem 25-letnem delovanju od 1993 do 2018 je Društvo organiziralo 261 Viktorinovih večerov

z 248 osrednjimi gosti in z več kot 1000 nastopajočimi mladimi galasbeniki. Organizirali so 25 božičnih koncertov in 26 drugih glasbenih dogodkov. Za začetek delovanja Društva sta bila zaslužna p. Tarzicij Kolenko in odvetnica ga. Božena Čačkovič. Zdaj je predsednik Društva Peter Pribožič, ki se je ob tej priliki zahvali vsem, ki so pomagali skozi 25-letno zgodovino delovanja in vsem, ki prihajajo na Viktorinove večere ter ustanoviteljema podelil kipec sv. Viktorina, delo akademskega kiparja Viktorja Gojkoviča.

Doroteja Emeršič

Duhovne vaje

Zimske počitnice so nekateri bratje izkoristili za letne duhovne vaje v romarskem domu sv. Jožefa v Olimju. Voditelj duhovnih vaj je bil p. Marjan Vogrin.

IN NAJ MOLIMO ZA RAJNE

+ ROZINA LAMPRET

Pravkar smo poslušali evangelijsko besedilo o Jezusovem slovesu pri zadnji večerji. Jezus se poslavlja od svojih učencev in v mislih na bližnjo smrt odpre srce in izpove svoje najbolj skrite želje, medtem ko se obrača na Očeta: Oče, naj bodo tudi ti, ki si mi jih dal, z menoj tam, kjer sem jaz, da bodo gledali moje veličastvo, ki si

mi ga dal, ker si me ljubil pred začetkom sveta. To Kristusovo željo ponavljamo tudi mi danes, ko se poslavljamo od pokojne Rozine. V tem trenutku zemeljskega slovesa naj se v nas utrdi upanje, da bo pokojna Rozina od sedaj naprej gledala Božje veličastvo in da se bomo nekega dne ponovno srečali z njo in skupaj živeli večno življenje v nebesih.

Pokojna Rozina je bila rojena 22. februarja 1920 v Sveci v župniji Stoperce. Družina, kjer je bilo 12 otrok, je morala iti skozi različne preizkušnje. Kot najstarejši otrok v družini je morala opravljati vsa dela: od vsakodnevni fizičnih opravil, ki jih je bilo veliko, in vzgojnih, ker je bila najstarejši otrok v družini.

Pri 28. letih se je poročila s Štefanom Lampretom. Kljub težkemu vsakodnevnemu delu je dom postajal vedno bolj osrečujoč. Rodilo se je sedem otrok. Ob trdem delu za preživetje družine so bili otroci deležni dobre verske vzgoje. Mama Rozina je bila tista, ki je otroke prva učila moliti in jim podajala verske resnice iz katekizma. Nikoli ni bilo vprašanje, ali bodo ob nedeljah šli ali ne šli v cerkev. To je bilo samo po sebi umevno.

Mama Rozina je tudi po odhodu otrok od doma – razen najmlajšega, ki si je ustvaril družino na domačiji – ostala mama, ki je vedno z veseljem na domu vse sprejemala in imela skrb, da jih je med seboj povezovala. Vnuki in pravnuki so ji prinašali veselje do življenja tudi v starejših letih.

Lahko rečemo, da je Bog nagradil njeno zvesto življenje – častitljivih 98 let – z novo mašo sina Jožeta in zlato poroko, ki sta jo obhajala z možem Štefanom.

Za pokojno Rozino lahko rečemo, da so jo v njenem zemeljskem življenju krasile kreposti: močna vera, skrbnost in odgovornost za družino, delavnost ... Njeno gostoljubnost smo lahko občutili prav vsi. Še posebej domači, sorodniki in prijatelji. Svoje zemeljsko življenje je posvetila družini in vsakodnevnemu delu. Mir, ki ga je vedno podarjala svojim bližnjim, je črpala v molitvi, rednem obisku sv. maše in prejemanju zakramentov.

Po kratki boleznici je na četrto postno nedeljo, 11. marca 2018, potem ko ji je sin p. Jože podelil bolniško maziljenje in je sprejela sveto popotnico, v ptujski bolnici sklenila svoje zemeljsko življenje. Tako ga je izročila Bogu in vsi skupaj danes ob njenem slovesu izražamo isto željo kot Jezus: Oče, naj bo tam, kjer je Jezus Kristus, naj bo deležna njegove slave.

Spoštovani žalujoči, domači, sorodniki in vsi navzoči, mi, ki še živimo na tem svetu, se za trenutek zaustavimo v premišljevanju o našem lastnem življenju. Če se zavedamo, da je naša pot življenja srečati se z Bogom, je dobro, da že tukaj na zemlji živimo z Njim, sprejmemo njegove zapovedi in se zazremo v slavo, ki nam jo je Jezus pokazal na tem svetu z življenjem v služanju drugim. To je slava, ki je svet ne pozna in jo zavrača, mi pa vemo, da je resnična slava ljudi. Na tem svetu se naša slava izkazuje v tihem, ponižnem in radodarnem služanju drugim, v drugem življenju pa se bo ta slava izražala v vsem žaru in svetlobi Boga. Naj vsakogar od nas slovo od pokojne Rozine vzpodbudi, da bo zaupal v Boga in da se bo izročil v služanje drugim.

Samo če umremo kot zrno, lahko obrodimo sad. Kristus je za nas vzpostavil most med tem minljivim življenjem in večnim življenjem, med to ljubeznijo v trpljenju in ljubeznijo v večnem veselju. Biti kristjan pomeni torej živeti v nenehnem zahvaljevanju Bogu: za življenje, ki nam ga je dal, za vse dogodke, za vse osebe, ki so hodile z nami v življenju, za vse dobro in slabo ... v hvaležnosti predussem za njegovega sina Jezusa, ki je za nas umrl in nam odprl vrata večne sreče.

In zato se tudi danes, tukaj, ob slovesu od pokojne Rozine, zahvalimo Bogu za njeno življenje, delo, služanje, pa tudi za njeno trpljenje, ki ga je pridružila Kristusovemu trpljenju, ter se na koncu zahvalimo tudi za njeno smrt, ki ji je omogočila združiti se s smrtjo in vstajenjem Jezusa Kristusa. To je naša vera in naše upanje, ki ga tu izpovedujemo in izpričujemo.

Pokojne Rozine telesno ne bo več med nami, dokler se ne bomo ponovno srečali v nebesih, kakor nas uči naša vera. Vendar ostanimo tudi v tem času ločitve z njo povezani v naših mislih, molitvah, pri mašah in obisku njenega groba.

Naj torej živimo ali umiramo, smo Gospodovi, nam govori apostol Pavel. In v tej veri se danes poslovimo od pokojne mame ... in prosimo, naj bo Gospod milosten do njenih napak in pomanjkljivosti ter naj se vsi nekoč srečamo v Očetovi hiši.

V svojem imenu, v imenu vseh minoritov ... izrekam p. Jožetu, domačim in sorodnikom iskreno sožalje in obljubljam našo molitev in spomin pri maši za pokojno mamo.

p. Milan Kos, prov. minister

SAMOSTAN ŽUPNIJA	ŠTEVILO VERNIKOV	NEDELJNIKI	KRSTI	POROKE	POGREBI	OBHAJILA	PRVOOB- HAJANCI	BIRMANCI	MINISTRANTI
Ptuj - sv. Peter in Pavel	3500	510	28	11	44	38000	23	25	20
Ptuj - sv. Jurij	3600	318	33	13	28	18000	14	18	7
Ptuj - sv. Ožbalt	7000	488	25	13	68	19000	36	35	12
Dornava	2000	263	20	5	12	17300	24		6
Videm	4700	420	38	6	43	29000	42	69	22
Sveta Trojica - Podlehnik	1900	120	15	3	24	9500	11		8
Ptujska Gora	970	305	28	13	14	26000	10	11	10
Olimje	555	145	15	20	12	10500	8	29	8
Ljubljana - sv. Peter	7000	340	19	4	34	20000	5		14
Bolniška župnija	2500	15	20			8000			
Javor	280	87	1	1	3	2400	3		7
Prežganje	1000	122	8		6	3400	5		7
Piran		30		2		7200			
Turnišče	4090	1176	55	13	52	85000	30		15
Leskovec	1400	285	8	1	12		8		11

SAMOSTAN ŽUPNIJA	KARITAS	PEVSKI ZBOR			OFS	ZAKONCI		TISK			OSTALE SKUPINE
		otroški	mladinski	odrasli		skupine	pari	Družina	Ognjišče	Mohorjeve	
Ptuj - sv. Peter in Pavel	24	17		24	14	2	13	7	25		molitvena: 20
Ptuj - sv. Jurij	14	11	46	45	10	1	6				biblična
Ptuj - sv. Ožbalt	18	16	11	14	17	1	8	20	19	1	vera in luč
Dornava	6	30		30	12			7	35	3	biblična: 8; molitvena: 20
Videm	16	20	6	36	21	2	10	25	25	3	biblična: 9; molitvena: 47
Sv. Trojica - Podlehnik	8				2	1	5	2	2	2	biblična, molitvena
Ptujska Gora	16	18		35				13	35		
Olimje	12			20		1	5	11	31	1	molitvena: 60
Ljubljana - sv. Peter	9	25	13	30		2	13	8	8	5	biblična, molitvena
Bolniška župnija											molitvena
Javor		13		15				5	11	1	
Prežganje		15		12				10	18	1	
Piran					18			2	3		
Turnišče	18	19		34		2	10	55	260	5	biblična: 20; molitvena: 15
Leskovec	9			14				3	11		

Vsem želimo blagoslovljene velikonočne praznike!

Bratje minoriti